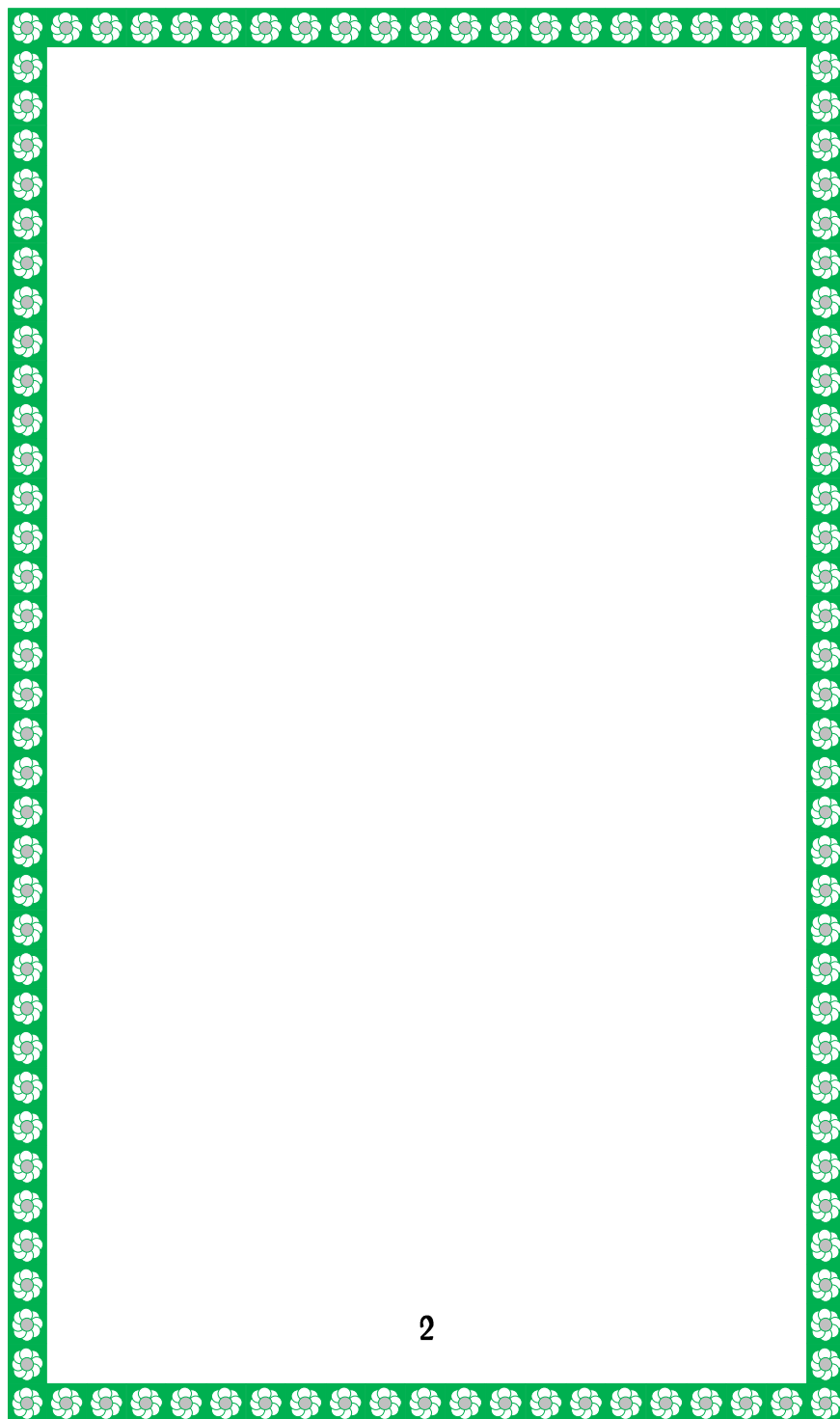


Zinaida SMOCHINĂ-ROTARU



*Albinuțele surori,
Joacă hora printre flori.*

Cernăuți – 2016



Zinaida SMOCHINĂ-ROTARU

*Albinuțele surori,
Joacă hora printre flori.*

Volumul cuprinde scurte povestiri și versuri
în limba română adresate copiilor de la grădiniță
și elevilor din clasele primare.

Tehnoredactarea computerizată: Sergiu BARBUȚA

Valea Prutului



Зінаїда СМОКІНЕ-РОТАРУ

*Бджоли сестрички,
На полянці танцюють.*

До даної книги входять короткі оповідання і вірші
румунською мовою адресовані малюкам дитячих
садочків та учням початкових класів.

Технічна редакція: Сергій БАРБУЦА

*Grafica digitală a copertei:
cântece pentru copii*



*Sunt profund recunoscătoare soțului meu
Nicolae ROTARU
care m-a susținut și m-a încurajat în fiecare clipă.
Datorită voinței și a perseverenței lui,
am reușit să editez această carte.*



*Cu drag și din toată inima,
dedic această carte micilor cititori
care îndrăgesc cuvântul matern.*

*„Vorbiți, scrieți românește
pentru Dumnezeu”*

*George Sion
(1822-1892)*

VREAU SĂ SCRIV

*Vreau să scrie despre natură,
Despre a florilor faptură,
Despre apa curgătoare,
Păsări ce vâslesc în zare,
Despre gândăceii mici,
Soricei, pisici, arici,
Despre firul cel de iarbă,
Despre frunza cea de nalbă,
Despre soare, pomi și glie,
Despre zarea argintie,
Vreau să-adun eu o comoară
Despre tot ce mă-nconjoară.*

Zinaida Smochină-Rotaru

ALBINUȚELE SURORI ȘI RUDELE SALE MICUȚE

HOARA ALBINUȚELOR

Zum, zum, zum! Zum, zum, zum!

Iată s-a încălzit acum.

Albinuțele surori,

Joacă hora printre flori.

Tot zboară din floare-n floare,

Care mai mirositoare.

Și nectar ele adună,

Ca să facă miere bună.



ALBINUȚELE-N CĂLĂTORIE

Câteva albinuțe,

Au ieșit din stup desculțe,

Pornind în călătorie

Printre flori de pădărie.

Apucându-se de treabă

S-adune nectar în grabă,

După vechiul obicei

Să-l așeze în știubei.



ALBINUȚA

Albinuța muncitoare

Aripioara nu te doare?

Că într-una zbori și zbori

Adunând nectar din flori.

- Nu, că eu zbor din plăcere

Și prefac nectaru-n miere.

ALBINUTA

O albină dintr-o dată
A căzut într-o baltă,
Oare ce să fi pățit?
Pe loc zborul și-a oprit.
Fâlfâind colea în apă,
Se gândi că nu mai scapă.
Din copac o porumbiță,
A dat jos o frunzuliță.
Albinuța s-agățat-
De la moarte a scăpat.
Tot atunci un băiețel,
Cu numele Ionel,
Cu a lui pușculiță
O ochea pe porumbiță.
Iar albino repejor,
Îi înțepă de picior.
Ion scapă pușculița-
Neatinsă-i porumbița.



ALBINUTA

Albinuța: zum-zum-zum,
A căzut de-o dată-n drum:
Fâlfâie din aripioare,
Dar nu putea să zboare?



Băiețelul Ionel
O ia-n palmă frumușel,
Ajutând cu încetișor
Că din nou ea să-și ia zborul.

SĂRBĂTOAREA ALBINUȚEI

De cum dă livada-n floare
Pentru albină-i sărbătoare
- Zum, zum, zum se ostenește,
Miere dânsa pregătește.
Ea nectarul cel mai dulce
În știubei grabnic l-aduce
Și-l așează-n așa fel,
Ca să nu mai dea de el
Trântorul cel burduhos,
Care n-aduce folos.



PE O FLOARE DE TRIFOI

Pe o floare de trifoi
În grădiniță la noi,
Micuță și hărnicuță
Se opri o albinuță.
Având ea prea multă treabă,
Hai! să strângă nectaru-n grabă,
În știubei dacă-l va duce,
Ea va face miere dulce.

ALBINUȚA

-Cine ție ți-a dat viață?
Cine oare te răsfată?
Cine ți-a dat aripioare,
Ca să zbori din floare-n floare?
-Eu vă spun cum v-am mai spus
Tot mi-a dat Tatăl de Sus.
Tatăl meu e și al lui fiu
Și îl cheamă Dumnezeu.

TÂNTARUL

Un țânțar neastâmpărat
Drept pe nas m-a înțepat.
Ce durere mi-a făcut!
Niciodată n-am să-l uit.
Bâzâie și se distrează,
Tu în urma lui oftează.



MELCUL

Cu căsuța în spinare
Ieși melcul la plimbare.
Antenele și-a așezat
Să vadă cum e vremea-n sat:
Dacă va fi vânt și ploi,
Se va întoarce înapoi.
Dacă va fi soare și bine,
Va intra pe la vecine.



NECAZUL MELCULUI

Melcu-i tare supărat,
Că în iarnă a intrat,
Iar căsuța lui e mică,
Cât o găoace de nucă.
N-are unde el dormi,
Nici unde se încălzi.
N-are unde ospăta,
Nici unde se încălța.
Iar antenele afară
Le-a scoate la primăvară,
Când cucul va cânta
Și mierla va șuiera.

FLUTURAȘUL



Un micuț fluturaș
Vroia să zboare la oraș,
Fluturând din aripioare
De la o distanță mare.
În oraș el avu treabă,
Dar nu găsi nici flori, nici iarbă.
Și se întoarse înapoi,
Ca să zboare prin zăvoi.
Să admire florile,
Să-l încălzească soarele.

FURNICA

Furnicuța, hărnicuța,
Toată ziua cu fuguța.
Grâu ușor a adunat,
Să aibă pentru iernat.
Dacă ai, cât e de bine,
N-ai să ceri de la vecini.



FURNICA

O furnică mică,
Ieși din mușuroi
Și porni-n călătorie
Pe cărarea din zăvoi.
Vroia s-admire iarba,
Care a înverzit,
C-a sosit primăvara
Și-afară s-a încălzit.

GREIRAȘUL, CRI-CRI-CRI

Greierașul, cri-cri-cri.
N-are unde se-ncălzi,
A sosit iarna geroasă
Și l-a găsit fără casă.
Și arcușul i-a înghețat.
Nu-i mai arde de cântat.
Pentru o boare de căldură
Se bagă într-o crăpătură.
Acolo el va ierna.
Până gerul va crăpa.

GREIERAȘUL DIN BUCĂTĂRIE

La bucătărie un greieraș
Căzu într-un vas cu caș.
Acolo el se zbătea,
Ca să iasă nu putea.
Când îl văzu bucătarul,
Se răsti, bată-l amarul:
-Tu de unde te-ai luat
Și-n castron te-ai băgat?
Te voi scoate tot acum
Și te-oi arunca în drum.



MOLIA

Molia își începu treaba,
Dar se vede că degeaba,
Că venise gospodina,
Ca să pună naftalina.
Molia prinse să tușească
Și locul să-l părăsească.

GREIERAȘUL ȘI FURNICA

Greierușul supărat
Cu furnica s-a certat.
I-a zis dânsa cu dojană:
-Iată, am intrat în iarnă.
Toată vara ai cântat
Hrană nu ți-ai adunat.
Am să văd cum vei ierna,
Că eu boabe nu ți-oi da.

BUBURUZA

O buburuză împeștrită
Parcă e motorizată –
Tot zboară și se rotește
Mă mir cum nu ostenește.

Apoi se-nvârte pe loc,
Parcă ar intra în joc.
Cu întinsele aripioare,
Din nou gata ca să zboare.

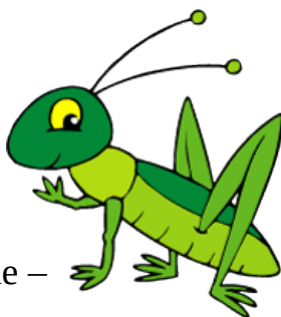


FLUTURAȘUL ZUGRĂVIT

Fluturaș de printre flori,
Cu aripioarele-n culori,
Zugrăvit de Tatăl Sfânt,
Când te-a dat pe acest pământ
Ca să fii pentru copii
Un prilej de bucurii
Tu să zbori prin verdeață,
Ei să se bucure de viață.

LĂCUSTA

Amărâtă-i o lăcustă,
Că rămase fără fustă –
A pârlit-o soarele,
I se văd picioarele.



Iat-o prin iarba verde,
Unde nimenea n-o vede –
Sare, întruna sare,
Să-i treacă de supărare.

ÎN OSPETIE LA COSAȘ

Într-o zi de sărbătoare,
Cu vioara în spinare,
În ospetie la cosaș,
A sosit un greieraș.

Să-i cânte o melodie
Despre viața din câmpie,
Pe o strună de vioară,
Cântată de el vară de vară.



CĂRĂBUȘUL

Iată, iată-un cărăbuș,
Cum își face-n rouă duș.
Iată-l și urcând pe-o floare
Să se usuce la soare.
După ce el se usucă,
Își ea zborul să se ducă.

ÎN GRĂDINA BUNICII MELE...



PÂINICA

Păinică, scumpă păinică,
Te vrem azi și te vrem mâine,
Ca să ne fie în casă,
Hrană din belșug pe masă
Păinică, scumpă pâine,
Ce ne-am face fără tine?

BOSTANUL

Dintr-un sămbure de an
Iată c-am crescut bostan.
Coadă am scurtă-s burduhos,
Cum vă pare, sunt frumos?



PORUMBUL

Pe strujan am un știulete,
Mă numesc porumb, băiete!
La moară de-o să mă duci,
Mămăligă-o să mănânci.

VARZA

Sunt varză, cu multe fuste,
Și mai lungi, și mai înguste.
Stau mereu în așteptare,
Să fiu pusă la murare.



ROȘIA

Roșie-s și rotungică,
Mă numesc – pătlăgică.
Când sunt mai îmbujorată,
Numai bună-s de salată.



CEAPA

Rochiță peste rochiță,
Împletită-s în cosiță.
Când rochițele îmi ei,
Ce mai plâng ochii tăi!



GOGOȘARUL

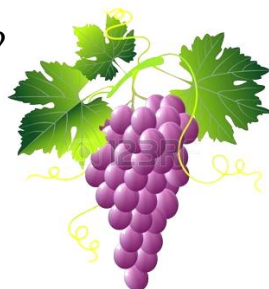
Pe-o steablă, lângă hambar,
Am crescut și-s gogoșar,
Roșu-aprins și-s frumos,
Trebuie să fiu gustos.

PRĂSADA

Lasă lumea să mă vadă
Că sunt și eu o prăsadă
Mălăiață și gustoasă:
Cine nu mă vrea la masă?

STRUGUL

Dulce-i poama și gustoasă,
Când mămica e acasă...
De s-a dus peste hotare,
Nici un gust nu mai are.



MORCOVUL

Pletele îmi sunt în vânt,
Iară nasul - în pământ,
La culoare-s arătos
Și la lume de folos.



CARTOFUL

Sunt cea de-a două pâine
Pentru azi și pentru mâine.
Din mine supa-i gustoasă,
S-o servim cu toți la masă.

GUTUIUL

La culoare sunt frumos
Și la lume de fotos,
La gust sunt cam amăru,
Mă numesc, copii, gutui!



PEPENELE VERDE (HARBUZUL)

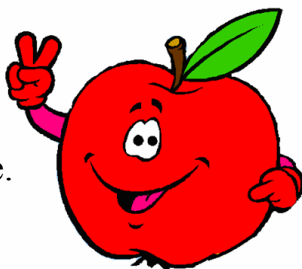
Durduliu și vărgat,
Sus, pe deal, m-am cocoțat,
Sâmburi negri și miez roșu,
Dulce-s când mă taie moșul.

CASTRAVETELE

M-am urcat pe un știulete
Și mă cheamă castravete,
Sunt lunguiet și verde,
„Poftă bună!” cui mă vede.

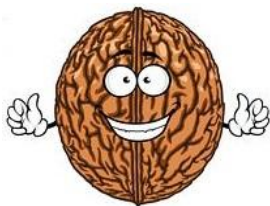
MĂRUL

Vântul prin văzduh adie
Un miros de mere coapte,
Că-s o sută, că-s o mie
Să le strângem hai! pe toate.



SPICUL

Îngrelat de bob mășcat,
Peste holdă-i aplecat,
Diminețile pe rouă
El miroase-a pâine nouă.

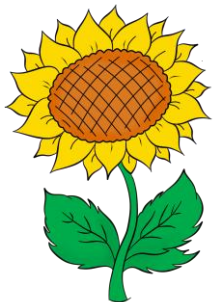


NUCA

Ne-a adus toamna și nuci,
Sunt gustoase și sunt dulci.
Hai, copii, să le strângem
Și în poduri le urcăm.

SFECLA

Roșie-s, căci în grădină
Tot crescut-am la lumină,
Și am multe vitamine.
Pentru toți și pentru tine.



FLOAREA SOARELUI

Știți voi oare cine-s eu?
Soarele-i fratele meu,
Răsărită-s, răsărită
Și de toți îs ronțăită.

ÎN LUMEA ANIMALELOR

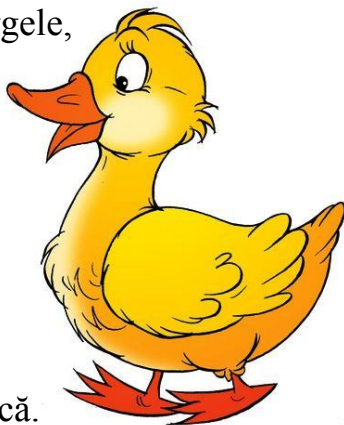


IEPURAȘUL ÎNTRISTAT

Iepurașul urecheat,
Este tare întristat –
A căzut iarna de-acum
Și el a rămas în drum.
Hrană nu și-a adunat,
Culcușul îl dărâmat,
Numai are de mâncare,
Ce să facă oare?
Sub un copac ghemuit,
Flămând el a ațipit.

ÎN OSPETIE

O rățușcă de bun soi,
Din ogradă de la noi,
Sa-ncălțat în ciuboțele,
La grumaz și-a prins mărgele,
Și-a pus șorț și pălărie, -
S-a gătit de ospetie.
S-a privit întâi în baltă
Ca-n oglindă, și-aranjată
S-a pornit cam legănată
Ca să-și vadă o surată
Din ograda-nvecinată, -
De la ea ca să cunoască
Vești din lumea păsărească.



PE FIRUL DE TELEGRAF

Pe firul de telegraf
Ciripea o păsărică,
Iar de jos, cu ochii lacomi,
O privea o pisică.

Mieunând ea se gândea:
-Dulce-ar fi cărnița ta,
În gheare de mi-i cădea,
Cât de bine-aș ospăta



VULPOIUL

Un vulpoi cu coada lungă,
Se furișă ca să ajungă
La cotețul cu cocoși,
Să-i mai vadă că-s frumoși,
Penele să le rărească,
Foamea să și-o potolească.



PISICO, UNDE TE DUCI?

Pisico, unde te duci,
Prin grădină când apuci?
-Eu un pic mă cam grăbesc,
C-un șoricel să mă-ntălesc.

Vreau de bine să-l învăț,
Să nu-mi cadă la ospăț,
Să trăiască de mai vrea,
Să nu-mi iasă-n calea mea.

ÎN GRĂDINĂ, PE CĂRARE



În grădină, pe cărare,
Un măr parcă-avea picioare.
Nu-nțelegeam defel,
Cum pornise singurel?
Cineva, cred, că-l ducea,
Singurel el nu mergea.
Până când m-am dumerit,
Iată că și s-a ivit
Moș Arici-croitorul,
Ce ducea de mere dorul.
El cu marfa în spinare,
Pleca spre ascunzătoare.

CIOROIUL

Negru ca de smoală,
Te bagă în boală.
Pe ram croncănește,
A sloată vestește.
Vine, iarna, vine,
Cu zăpadă mare,
Fracu-i e subțire,
Ce va face oare?



MOTATA

O moțată: cot-co-dac!
Cerea la masă cozonac.
-Cot-co-dac! - numai cu mac,
De nu-mi dați, cot-co-dac!
Ouah n-am să vă mai fac.



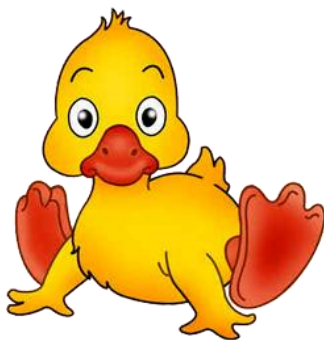
MICA PĂSĂRICĂ

Sus, pe gard, o păsărică
Tremura, biata, de frică –
Ca să zboare nu putea,
Iar pisica o pândea.
Când s-o înhațe pisicuța,
Alergă repede Ilenuța.
Alungând iute ea pisica,
Așa salvase păsărică.

UN BOBOC FOARTE MIC

Un boboc foarte mic
Se credea că e voinic.
Mereu gâtu-și întindea
Și pe toți îi fugărea.

De-l vedea pe Ionel,
Se luă și după el.
Băiețelul tot fugea,
Bobocelul sâsâia.



MOTĂNELUL

-Motânel, unde-i smântână?
Îl întreabă gospodina.
El a lene a căscat
Și pe vatră s-a culcat.
Dacă-l dojenește,
Somnul tare-i mai priește.
Sforăind ca un motor,
Parc-ar toarce la fuior.

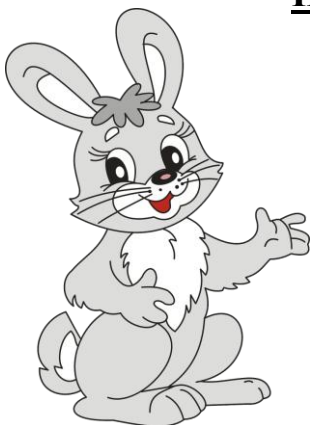
URSULICĂ ROTOFEI

Ursului rotofei
Se opri lângă știubei.
El trecu pe la prisacă
Miere să guste oleacă.
Albinele când au aflat
Tare s-au mai supărat,
Acele și-au pregătit
Și la luptă au pornit.
Toate l-au înconjurat,
Prin cojoc l-au înțepat,
Ursulică de durere
A uitat gustul de miere.
Părăsi în fugă locul
Că îi borteau cojocul!



CONCERT ÎN POIANA

În poiana cea cu flori
Au sosit mulți dirijori,
Glasurile-ți încălzeau,
De concert se pregăteau
Ciocârliile, sticleții
O făceau pe cântăreții.
Pițigoiiul fără glas
Se-așezase la taifas,
Iată colo doi bondari,
Îmbrăcați ca-n zile mari,
Pe trifoiul din zăvoi
Bâzâiau ca la cimpoi.



IEPURAȘUL DRĂGĂLAȘ

Drăgălașul iepuraș
A venit de pe imăș
Și-a intrat într-o grădină
Ca să roadă vreo tulpină.

Când cățelul a lătrat,
Tare s-a mai speriat.
Cu urechile pe spate,
O luă la goană, frate.
Dacă mai îngăduia,
Mare tărașoi era.

AMĂRĂTĂ-I PISICA

Amărâtă-i pisica,
O doare de tot lăbușă,
Că ea seama n-a luat,
Pe-o capcană a călcat,
Nici un șoricel n-a prins,
Lăbușă de tot și-a strâns.



ARICIUL MIOP

Tot bătând cărările,
L-au slăbit vederile.
Ar mai coase el ceva,
Așă-n ac dacă-ar intra.
Se stăduie, dar nu vede
Și timpul degeaba-l pierde.

SOTIOSUL DE GRIVEI

Pe Grivel, cățelul meu,
Îl tot dojenesc mereu,
Că nu-i prea ascultător,
Tot cu șotii îi dă zor.



Când aleargă prin ogradă,
Pe cloșcă o smulge de coadă
Și așa cam hoțește
Pe puișori îi fugărește.

A scărmanat-o pe pisică,
Iar ea s-a ascuns de frică
Undeva, pe după casă,
Și se teme ca să iasă.

Măi Grivei, fără rușine,
Ce să fac acum cu tine?
Dacă nu vei înceta,
La budă legat vei sta.

DOUA GÂȘTE

Două găște – mbrobodite,
Tot umblă și se mărite
Mire era un gânsac.
Dar nu le era pe plac.
Câ era tare posac
Și ținea banii în sac
Pe dată l-au părăsit.
Fiindcă el era zgârcit.





IEDUȚUL

Un teduț neastâmpărat
Pe șopron s-a cățarat
Mama capră speriată.
Prinde-a-1 dojeni îndată:
Dragul mamei, nu-i frumos
Tot acumă dă-te jos?
Eu de câte ori ți-am spus.
Să nu te cațeri pe sus
De n-ascuți, tu poți cădea,
Te-i lovi și te-a durea.

PISICUTA CEA HAINĂ

Pisicuța cea haină
Tot cu gândul la smântână,
Pe furiș, încetișor,
Bagă capul într-un ulcior,
Iar stăpâna „poc!” cu bățul,
Nu i-a mai tihnit ospățul,
Prin ușă ca o săgeată
O zbughi afară-ndată,
Dacă mai îngăduia
Mare târăboi era.



ȘORICELUL

Într-o zi un șoricel,
Mititel cât un cercei,
Mirosindu-i a slănină,
A ieșit din văgăună.
Neascultând-o pe mămica,
A dat ochii cu pisica.

MĂGARUL

Un măgar cu haina-n dungi
Și urechile lui lungi,
Păștea iarbă de dudău
Pe malul unui pârau.

Când se zări în apă,
Crezu că de frică crapă.
Și se puse pe fugă
Ca nimeni să nu-l ajungă.

În minte nu-i venea
Că era mutra sa.
Măgarul dacă-i măgar,
Nu gândește un pic măcar.



GRIVEI ȘI VULPEA

Într-o zi pe înserat,
Doi cocoși stăteau la sfat.
Zice unul cu mirare:
„Auzita-i întâmplare ?!”.

„Vai de mine, am auzit,
Că din somn m-am și trezit –
O vulpe hoată și roșcată,
Se furișase la poiată.

Grivei, cățelul, a aflat,
Luând-o la scărmanat,
Fugărind-o printre spini,
Să-i treacă gustul de găini”.

CĂTELUȘUL TĂRCUȘ

Cățelușul meu Tărcuș
Tare mai este ghiduș –
Când se vede la plimbare,
Uită el și de plimbare.

Eu îl chem să vină la masă.
Iar el fuge de acasă.
Decât-n colibă legat,
Mai bine hoinar prin sat.



PISICA CEA VĂRGATĂ

Pisicuța cea vărgată.
Tare-i hoată și șireată
Dacă se vede în casă.
Gospodină îi pe masă
Gustând bunătățile,
Își linge mustățile.
Iar când ușa se deschide,
Spre ieșire ea o întinde.



SUPĂRĂCIOSUL

Trece ursul pe cărare.
Supărat, nevoie mare.
Că se duse la prisacă
Miere să culeagă-oleacă.
Iar acolo, ce păcat!
O albină l-a înțepat,
I-a băgat acul sub piele
Și nu poate de durere.

RATA LA PIAȚĂ

-Rață hăi, unde te duci,
Cu bonetă și-n păpuți?
A întrebat-o un rățoi
Din grădină de la noi.

-Ia mă duc, până la piață,
Ca să îmi cumpăr verdeață
Și ciorapi cu dantele
Pentru rățuștele mele.

NECAZUL MAIMUȚEI

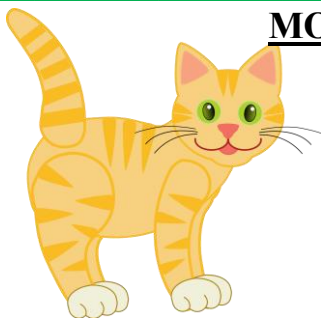
Având niște cupoane,
Vroia să-și cumpere banane.
Când să dea plata.
Banii nu-s, și gata.

Până la piață ia pierdut,
Că buzunar n-a avut.
De rușine și necaz,
Se scărpinase pe obraz.



PISICUȚA

Pisicuța mea pufoasă,
De ce nu te ții de casă?
Sunt atâția șoricei,
Ca să-i prinzi, de ce nu vrei?
Tot te duci pe la vecine,
Acolo crezi că-i mai bine
Decât în curte la tine.



MOTĂNELUL CEL VĂRGAT

Motănelul cel vărgat
Tare-i neastâmpărat,
Dimineața când se scoală
Își bagă mustața-n oală,
Apoi se șterge cu lăbuța
Că și-a pierdut băsmăluta.

PEDEAPSA PISICII

Ce pedeapsă o trecu
Pe-a noastră pisică,
Urcându -se pe masă,
Prăvăli o ulcică.
Laptele s-a vărsat,
Iar oala s-a spart.
Și nu dovedi să iasă
Că stăpâna intră-n casă
Ieșind ca o săgeată
Scăpă ea nescărmănată.



MOTĂNELUL NEASCULTĂTOR

Motănel neascultător,
Tare-ți place lăptișor!
Miau-miau-meau,
Și brânză vrei,
Nu mai prinzi tu șoricei,
Cineva mi te-a pârât
Că tu c-am te-ai boierit!

SMECHERUL DE MOTĂNEL

La blidar s-a furișat
Și de cărnită a dat,
Șmecherul de motănel,
Fură un picioruș de miel.

Și așa cu el în gură
S-a ascuns direct în șură,
Așezându-se la ros,
Toată carnea de pe os.

-Motănel, unde-l cărnita?
El își scutură blânița.
Supărată-s pe el tare,
Că rușine nu mai are.



Nici nu-l bat, nici nu-l cert,
Dar vă spun că n-am să-l iert.
Ca să îl mai pedepsesc,
În casă n-am să-l primesc.

PISOIUL

Un pisoi micuț de tot
Și cu lăptișor pe bot
A prins azi un șoricel,
Ca să se joace cu el.
Și atâta s-a jucat,
Când să-l pape - l-a scăpat.

TUP, TUP, TUP - O VRĂBIUȚĂ...

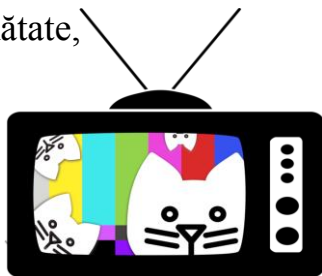
Țup, țup, țup - o vrăbiuță
Se lăsă pe o crenguță,
Prin ograda mare, mare,
Ca să-și caute mâncare.



Găsind crupe și păsat,
Cât de mult s-a bucurat!
După ce a ciugulit,
Penele și-a potrivit
Cip, cirip - a ciripit,
Tare-i bine de trăit!

MOTĂNELUL LA TELEVIZOR

Motănelul Mitrofan
Se-așezase pe divan,
Sfârâind ca un motor,
Privea la televizor
Cu ochi-nchiși pe jumătate,
La desene animate.
Când ațipi el nițel,
Pe ecran - un șoricel.



Motănașul iute sări,
Să-l prindă, se repezi.
Șoricelul n-a fugit,
Ci pe loc el s-a oprit.
-Motănel, te-ai diocheat
Tu nu vezi că-i Internet?

SIREATA

Vulpea cea șireată
Dă târcoale la poiată.
Tiptiluș tot prin grădină,
Ca să fure o găină.
Să mănânce pe săturate,
Căci doar nu face păcate.



CĂTELUSUL CEL MICUT

Ce văzu oare pe ram
Cățelușul ham, ham, ham?
Acolo sus, pe-o rămurică.
Ciripea o păsărică.

El lătra și sărea în sus
Parcă-avea ceva de-i spus.
Însă pasărea ciripea,
Nici în seamă nu-l lua.

NERUȘINATA DE PISICĂ



Nerușinata de pisică,
Iar am prins-o la ulcică,
Apoi se jură că nu ea,
Îmi mănâncă smântână.

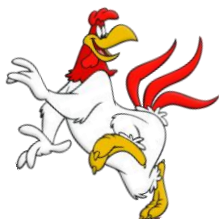
Dar s-o cred, eu nu mai pot –
Smântână avea pe bot.
Pe mustăți ea se tot spală,
Eu rămân cu oala goală.

MOȘUL ȘI CUCOȘUL

Un cocoș la pene roș
Aleargă după un moș.
Al naibii de cocoș,
Vrea să sară-n cap la moș.



Fugind moșul de cocoș
Și-a pierdut și un caloș.
De atâta ciudă, moșul,
A tăiat iute cocoșul.



Să nu iasă-n bățatură,
Îl făcuse prăjitură
Și-l mănca cu baba-n doi,
Iar caloși și-a lua noi.

FAMILIA IEPURAȘULUI

Iepurașul cu iepurica,
Au o casă de copii
Frumușei, unul ca unul
Și atât sunt de zglobiu.

Mama lor e educatoare,
Și pe toți îi învață,
Cum să se poarte la mâncare,
Când vor fi pe fâneță.



De vânători să se păzească
Nu cumva să-i ochească.
Iepurași-s fără vină,
Îi împușcă fără milă.

VEVERIȚA-I GOȘPODINĂ

Scuturându-și codița,
Sare, sare veverița.
Ea-i o mare gospodină,
Cu produse cămara-i plină.

Cât n-ar fi iarna de mare,
Ea și-a pregătit mâncare.
Fără de grijă doarme seara,
Plină cu merinde i-i cămara.



VULPEA CEA LACOMĂ

Într-o zi pe înserat
Un coteț a vizitat,
Dar prea lacomă a fost
Și acum se simte prost.
Urlă cât o ține gura,
Că n-o să-ntreacă măsura.
S-a jurat dac-a scăpa,
Pe la coteț n-a mai da.

CĂȚELUȘUL HAULICI



Cățelușul Haulici
A prins ciudă pe pisici.
Nu le suferă defel
Să treacă pe lângă el.
Toată ziua: hau, hau, hau!
Da ele rușine n-au.
Trec de parcă nici nu-l văd,
Iar el latră a prăpăd.



VRĂBIUȚA ȘI PISICA

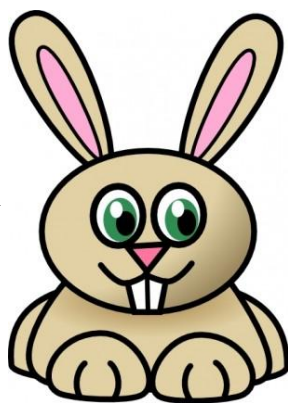
Vrăbiuța ciugulea,
Iar pisica o pândeă.
Când s-o-nhațe pisicuța,
Zvâr! Că zboară vrăbiuța.

Sus pe ram s-a oprit,
Bucuroas-a ciripit,
Iar pisica supărată:
-Mi-i cădea tu altă dată!

IEPURAȘUL POȘTAȘ

Iepurașul urecheat
Se făcu poștaș în sat,
Treierând ulițele
Pe la toate poștile.

Pe-o bicicletă cu trei roți
Împărțea poșta la toți,
Dimineața de cu zori,
Dădea la ai săi scrisori.



La prietenii cei vechi,
Scrise pe frunze de curechi,
Iar la prietenii mai noi,
Scrise pe frunze de trifoi
Iepurașii le primeau
Și din urmă le rodeau.

MAGAZINUL VEVERITEI

În vale, spre stufărie,
S-a deschis o magazie.
Vânzătoare-i veverița
Vinde nuci cu cofița.

Ea mai are și alune
Și în coșuleț le pune.
Apoi le dă cu kilogramul,
Cu simbrie pân-la anul.

Și ariciu-i vânzător,
Tot cu acele-i dă zor.
Vinde cioroiului un ac,
Să-și coase năsturei la frac.



Țup, țup, țup iepurașul
Vrea să-și coase gulerașul.
A venit o ciocârlie
C-avea și ea croitorie
După ace de cusut,
Cele vechi doar s-au pierdut.

VULPEA

Are coadă înfoiată,
Tare-i hoată și șireată,
Dar vai de coada ei,
Când dă peste ea Grivei.

VEVERIȚA ȘI URSUL

Ursul sub copac dormea,
Veverița pe crengi sărea,
Împiedicându-se-n codiță,
Căzu jos de pe crenguță.

Vai, ce frică a mai tras –
Se opri la urs pe nas.
Fiind atât de speriată,
Urcă în copac pe dată.



Și de sus ea asculta
Ursul cum mai mormăia:
-Mor, mor, mor! Na-ți văzut
Cine pe nas mi-a căzut?

PISICA LA PÂNDĂ

Sub o tufă de răchită,
O pisică stă pitită -
Pândește un bobocel,
Să pună laba pe el.



Bobocelul a țipat,
Pisica a mieunat
Și i-a zis: miau, miau, miau,
Cu mine am să te iau.
Vrei tu sau nu vrei,
Prânz să-mi fii la motănei.

ÎN PĂDURE

În pădure-i zarvă mare –
În pădure-i adunare.
Jivinele s-au adunat
Că aveau de discutat.

Strigă șeful cu glas tare:
-Să-mi răspundeți la-ntrebare,
Voi, jivinelor, ce stați
Și nimic nu lucrați.



Iarna iar la ușă bate,
Vizuini - nereparate,
Produse n-ați adunat
Ca s-aveți pentru iernat.

Peste tot crengi uscate,
Cărării nemăturate.
Nu știu voi ce mai gândiți
Și cum vreți ca să trăiți.

Să luăm o hotărâre,
Strigă șeful ieșit din fire,
Și dacă vreți să mâncați,
Ar trebui să lucrați!



URSULEȚII

Toată iarna ursuleții
În bârlog ierneză,
Până se topesc nămeții
Numai zmeură visează.
Mai visează ei și miere,
Sugând laba cu plăcere.

PISICUȚA TOARCE, TOARCE

Zi și noapte toarce, toarce,
Ghemușoare nu prea face,
Nici tu pânză, nici tu tol,
Doarme pe pământul gol,
Iarna vine ei nu-i pasă,
Are o șubă mițoasă.
Când dă frigul pe la noi,
O apără de vânt și ploii.

HOTUL DE MOTAN

Când stăpâna nu-i în casă,
Hoțul - hop! - sare pe masă.
Își bagă mustața-n oală,
Apoi cu laba se spală.
Iată ușa se deschide,
El înspre cuptor o-întinde.
Mânioasă-i gospodina:
-Tu de ce-ai păpat smântână?
-N-am păpat nici lăptișorul
Vezi? Am lins numai ulciorul.



CAPRA LUI ION

Tare-i place lui Ion
Să cânte la acordeon.
A cântat și cântă iară,
Capra lui de foame zbiară.
Taică-său s-a supărat,
Strigă: Ce te-a apucat?
Măi Ioane, măi Ioane,
Capra e lată de foame!
Ea-i legată la pripon,
Tu-i cânti la acordeon.



PISICO CU BLANĂ-N DUNGI

Pisic-o cu blană-n dungi
Tu de șoricei ce fugi?
Să-i pândești de-acum nu vrei,
Ori poate te temi de ei?
Că au ajuns răsfățați
La covata cu cârnaț.



VULPEA AMĂRĂTĂ

Vulpea tare-i amărâtă
Că de câine-a fost pârâtă,
C-a simțit-o pe șireată,
Dând târcoale la poiată.
Când a ieșit gospodina.
De frică-a scăpat găina
Și-ndată-a rupt-o la fugă.
Ciomagul, să n-o ajungă.

CLOȘCA CU PUII

Puișorii i-au crescut
Dar ea nu i-a părăsit.
Cât sunt ei de măricei,
Tot vor sub aripa ei.
Ei îs mulți, cloșca e mică
Și în sus o ridică.
Vai, ce tablou hazliu,
Cum să trec să nu-l descriu?!



CIOARA LA MOARĂ

Într-o zi o cioară,
Se opri la moară
După crupe de mei,
Pentru puișorii ei.
Morarul, fiind om cuminte,
La dat și boabe de linte,
Zicând: „Ia-ți mâncare cât vrei,
Ca să-ți crească puii tăi”.
Iar cioara: - Car, car, car.
„Să trăiți, domnule morar!”.



MOTĂNELUL NEASCULTĂTOR

-Motănel neascultător,
Tare-ți place lăptișor!
-Meau-meau-meau!
-Și brânză vrei?
Nu mai prinzi șoriceii!
Cineva mi te-a pârât
Că tu cam te-ai boierit.

HOATA

Meau-meau-meau,
-Zice pisica,-
Tare-mi place smântânică,
Când nu-i nimenea în jur
La ulcică mă înalț și fur,
Stăpâna de m-ar găsi
Ce frumos m-ar netezi.

PISICUȚA, BAT-O VINA

Cum ședeam așa în casă
Ușa-ndată s-a deschis,
Mă uitam eu curioasă,
Cine oare s-a ivit?
Și vă spun, dacă îți crede,
Cine oaspete era
- Pisicuța, bat-o vina,
Ea-n casă se furișă.



PRIN OGRADĂ

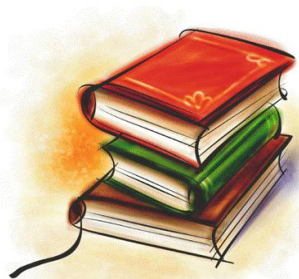
Prin ograd-o păsărică
De mâncare căuta,
Însă biata nu știa
Că pisica o pândeă.
Când pisica s-o ajungă,
Ea zbură pe-o buturugă.
Fiind foarte speriată,
Îi trecu foamea îndată.

PENTRU VOI, IUBIȚI COPII

CARTEA

Cartea ne dă sfaturi bune,
Și ne arată drumul drept,
Cine vrea s-o însușească,
v-a ajunge înțelept.

Ea este o povață,
Și de bine ne învață,
Ca să nu nu poticnim,
Oameni în lume să fim,



Cartea este ca o ființă,
Să te porți ea frumos,
Dacă-i rupi vreo foiță,
Pentru ea îi dureros.
Pentru noi nu e frumos.



VERUȚA CEA MICĂ

Veruța s-a sculat,
Sândăluțele-a încălțat,
Căci a vrut un pic să iasă,
Ca să nu mai stea în casă.
Să le-ncheie pe picior,
Îi trebuia un ajutor.
Veruța era prea mică,
Nu putea ea singurică.

BĂIEȚELUL GEORGICĂ

Băiețelul Georgică
Se băgase prin urzică.
Și striga în gura mare
C-a dat peste-nțepătoare.

-Scapă-mă, mamă, de-aici –
Pielea mea-i toată beșici!
Atunci ea l-a întrebat:
-Prin urzici, măi, ce-ai cătat?

El răspuns găsi în grabă
Că pe-acolo avu treabă.
Și prinse a-l dojeni:
-Singurel vei și ieși!



Peste tot tu treabă ai,
Poți acasă să mai stai.
Cred că nu ți-a fi nimic
De-ai să mai aștepți un pic.

ILENUȚA

Ilenuța cu cofa-n mână,
Dă fuguța la fântână.
C-a trimis-o a ei mămuca
Apă rece să-i aducă.
Ea-i bătrână și nu poate,
Nepoata o ajută-n toate.

PICIUL

Trece pe cărare.
Unde merge oare?
-Încotro, măi pici,
De treci pe aici?

Piciul nu-mi răspunde
Are treaba lui,
Cine știe unde
Merge dumnealui?

ELEVUL MIHAI

Iată-l, venind de la școală
Cu ghiozdanul subțioară.
După ce-a servit bucate,
El s-a apucat de carte.
Deci, la scris ș-a așezat,
Verbe-avea de conjugat,
Dar nu-așa, cu una, două,
Ci după-o metodă nouă, -
Dacă verbu-i „a țipa”,
Dacă verbu-i „a sari”,
Să sară până-a-osteni!
El nici seama nu și-a dat,
Când vecinul a intrat,
Întrebând cam gângăvit:
-Mi-ha-i-le, ce-ai pățit?!
I-a răspuns cam speriat:
-Conjugarea-am învățat.
Bre, ce fel de conjugare,
Că de ea capul mă doare?!



ÎN OSPETIE LA GRĂDINIȚĂ

În ospetie la grădiniță
A sosit o porumbiță.
Sus pe ram ea s-a oprit,
Bucuroas-a găngurit:
-Bun găsit, copilași,
Sunteți foarte drăgălași.
Ziua-ntreagă cu voi aş sta,
Dar mă-ntorc la casa mea.
Puii îmi sunt singurei
Și îmi pare rău de ei.
Trebuie să le dau mâncare
Și să-i trimit la culcare.

PROFESORILOR

O, scumpi învățători,
Iubiți îndrumători,
O lume-ntreagă vă compară
Cu anotimp de primăvară.



Cu zorii zilelor senine,
Cu prețul vieții, prețul pâinii,
C-o magistrală înspre soare,
Cu cheia tainelor din mare.

Cu ochii călduroși de mamă.
Cu gustul mustului de poamă.
Căci voi, cât inima vă bate,
Aprindeți la copii dorul de carte.

PAPUCII CU BUCLUC



Mi-a luat mama din oraș
Cei mai frumoși papucași
Cu șireturi și cu limbă
Vorbesc numai când se plimbă
Stau pe loc și mă gândesc
Fără gură cum vorbesc?
Nu mai înțeleg nimic.
Nu stă-n ei oare-un pitic?
Nu s-a ascuns în papuc
Și tot strigă ca să-duc?
Ori papucii-s cu bucluc.

PĂPUȘA MOFTUROASA

De sărbători a mea mămică
Mi-a dăruit o păpușică.
Pe cât era de frumoasă,
Pe atât de mofturoasă.
Supărată-i ziua toată
Și-mi tot cere ciocolată,
Dar ca să nu-i fac vreun rău,
Ciocolata o mănânc eu.
Nici nu vrea să se joace,
Nici mâncarea nu-i prea place –
Nu pune orice în gură,
Mofturoasă-i peste măsură.
Și i-am zis: „Dragă păpușă,
Te voi da eu după ușă,
Cât am să te țiiu în casă
Așa rea și Mofturoasă?”.



TRÂNDĂVILĂ

Cât de bine-i și ușor
Ca să stai într-un picior,
Să nu scrii, să nu citești,
Zi de zi să trândăvești.
Atunci vei uita de școală
și de „doii” ce-i primești –
Lenevia-i mare boală,
Trândăvilă te numești.



EGOISTUL

Ionel cel mititel
La joacă-i tot singurel.
Cu ale lui jucării
Nu le dă la alți copii.
Cred că-î știți pe Ionel,
Ține totul pentru el.
Lucrul acesta-i tare trist –
Va crește-un mare egoist.

BĂIETELUL ANDREI

Vai, ce frica-a tras Andrei,
C-a lătrat la el Grivei.
Cățelul să nu-l ajungă,
S-a urcat pe-o buturugă.
Și a stat acolo, sus,
Până ce Grivei s-a dus.
Coborând încetisor,
O luă iarăși la picior.
Cățelul să nu-l simțească,
Ca din nou să n-o pățească.



PĂSTREAZĂ CURĂȚENIA

Dragul mamei Nicolai,
N-ai curat azi nici un strai,
Ești murdar ca vai de tine! –
Nicolai, ia seama, bine
Și-ai sa vezi cum o pisica
Tot se spală singurică.



Ea de nimeni niciodată
N-așteaptă a fi rugată.
De la așa mică făptură
Poți lua învățătură
Cum să-ți speli mânuțele,
Să-ți păstrezi hăinuțele.



DĂNUȚ CEL MICUȚ

Dănuț e un băiat josuț,
Dar se vrea mai înăltuț,
Iată-l, iese în grădină,
Se cațără pe-o tulpină.
Deodată se poticnește,
Cade jos și se lovește.

Lăcrimele-i năvălesc –
„Doamne, când o să mai cresc?
Mămica m-a cățarat,
Însă eu n-am ascultat –
Pe coastă m-am suit,
Am căzut și m-am lovit”.

IONEL LA ȘCOALĂ

-Măi Ioane, ce-ai pățit,
Că din clasă ai fugit?
-Eu din clasă nu fugeam,
Dacă lecția-nvățam.
-Dar de ce, Ioane dragă?
-De urechi să nu mă tragă
A mea doamnă-nvățătoare,
Când îi fac vreo supărare.

ILENUȚA ȘI MINGEA

Ilenuța-i supărată,
I-a sărit mingea-ntr-o baltă.
Să o scoată nu putea,
Căci să-noate nu știa.
O broscuță a aflat,
-Oac, oac, oac ea a cântat,
Pornind înot după val,
A adus mingea la mal.
Ilenuța-i bucuroasă,
Veni cu mingea acasă.



COSTICĂ

Măi Costică, măi Costel,
Nu vrei să înveți de fel.
La școală a doua zi
Tu ce notă vei primi?
Nu știi nici să citești,
Apoi nici să socotești,
Nu știi a te iscăli,
Pe ce drum tu vei porni?

O FETIȚĂ MITITICĂ

O fetiță mititică
Locuia cu-a ei bunică
Într-o casă tupilată,
Cu ferestrele-n spre poartă.
Bunica seara torcea,
Fetița prin geam privea –
Prin geamul fără perdele,
Sus, la licărul de stele.
Pe o rază luminoasă,
Luceafărul intra în casă
Și stătea la sfat cu ea
Până somnul o prindea.

SOMN UȘOR

Iată ca-nserat de-acum,
Totu-i liniște pe drum.
Copilașii au mâncat,
În pătucuri s-au culcat.
Crainicul de la televizor
Le-a dorit el somn ușor.

SCOLARUL

Oh-oh-oh! ce școlar,
N-are batistă-n buzunar,
Mai la tot pasul
Cu mânica-și șterge nasul.
Mai are o apucătură
Să țină degetul în gură.



COPILĂRIE, COPILĂRIE

Copilărie, copilărie,
Hai, mai stai, nu pleca.
Ești atât de dulce,
Cu tine - aș rămânea.

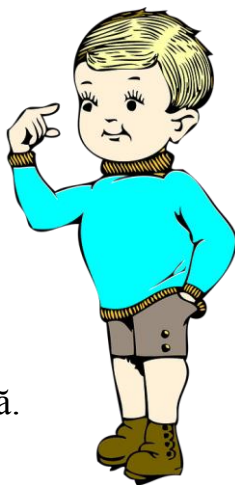
Copilărie, copilaș
Cum să te opresc?
Aș vrea încă odată,
Cu tine-n rând să pășesc.

De ce atât de repede
De lângă mine ai plecat
Copilărie, copilărie,
Rămâi de neuitat.

GĂLĂGIOSUL

Toată ziua el se cască,
Numai el vrea să vorbească.
Să mai tacă nu mai poate,
Meliță verzi și uscate.

Mamă-sa strigă la el:
-Dragul mamei, băiețel,
Mai închide un pic gura,
Vezi, ai întrecut măsura.
Dacă n-ai să încetezi,
În ungher tu ai să șezi.



NECAZUL BUNICUTEI

Ce necaz are bunica
Mai în toată ziua,
Că motanul cel vărgat
Iar pe masă s-a urcat!
Coastele ea i le-nmoaie –
Lui îi place caș de oaie.

MÂNDRIE

Vai, ce mândru e Ion,
În buzunar cu telefon,
Telefonu-i celular
Și-l poartă în buzunar.
Vă mai spun și un secret,
Am aflat din Internet –
Crocodilii acum-n Nil
Comunică prin mobil.



LENEA

Lenea e mare cucoană
N-are tată, n-are mamă,
Ea se-mpacă bine
Cu cine de ea se ține.
De cauți de lene bine,
Ea este soră cu tine –
Nu lucrezi ca fiecare,
Stai la altul în spinare.
De cine lenea se lipește
Numai leneș se numește.

ILENUTA ȘI BUNICA

Ilenuța servea la masă
O supă tare delicioasă.
Ea un pic se cam silea,
Iar bunica o certa:
-Dragul bunei, pușor,
Mergi un pic mai încetișor.
Nu te sili, că vei cădea,
Te-i lovi și te-a durea.
-Nu te îngriji, bunică,
Am eu grijă singurică.
Mai aduc niște piftie
Și mă țin de farfurie.



FRĂȚIORUL

Frățiorul meu mai mare
Îmi aduce numai supărare.
Zice-ntruna că sunt mic,
El de-acum e vinic.

Dis-de-dimineață se scoală,
Să nu-ntârzie la școală,
Căci știe bine să citească,
Banii cum să-i socotească.

Însă eu nu știu nimic,
Trebuie să mai cresc un pic.
Să mai stau la mama-n poală,
Pân-oi fi elev de școală.



DOMNIȘOARA ANIȘOARA

Domnișoara Anișoara,
Îndrăgise mult vioara.
Ea cu drag o acordează,
Vioristă se visează.

Cântecele mai toate,
Le repetă după note,
Strunele-i vibrează,
Sub arcuș ele dansează.

Din odaia luminoasă
Melodiile se revarsă.
Până hăt ele plutesc,
Trecătorii se opresc.



RADU ȘI MACUL

Iată în grădină
Macul a înflorit,
Radu s-a aplecat
Și l-a mirosit.
Dar ce s-a întâmplat,
De ce floarea l-a înțepat?
De ce nasul i-a crescut —
Radu nu s-a priceput.
Că albina de cu zori
Aduna nectar din flori.
Cineva de-o supăra.
Ea pe dată-l înțepa.



EDUCATOAREA

O fetiță cu cosiță
A venit la grădiniță
Și le-a zis ea la copii
-Am să vă învăț poezii.
A juca și a cânta.
Cu creionul a desena.
Am să vă învăț a socoti.
Din plastilină a lipi
Fel de fel de jucării,
Ca la școală, dragi copii,
Căci la grupa voastră mare
Eu voi fi educatoare.



ILENUȚA ȘI ILIE

Ilenuța și Ilie
Alergau pe câmpie
După puf de pădăie.
Pădădia e ușoară,
De o atingi, îndată zboară,
Ridicând un nor de puf,
Ce plutește prin văzduh.





CLOPOTELUL

Clopoțelul odihne cere,
Școală dragi, la revedere.
Cer senin și numai soare,
Pentru o vacanță mare.

MOȘ ENE

Cu lipici pe la gene,
La copii vine Moș Ene,
Cu torba plină, de povești,
Despre feți împărătești.
Cu Ilene Cosânzene
Și cocori cu albe pene.
Despre lei-paralei
Ce se luptă cu zmei
Și despre cai zburători
Ce ajung până la nori.
Toate le deapănă bunica,
Până adoarme nepoțica.



ELEVUL FUMĂTOR

Ionel e elev mare,
Cu țigări prin buzunare.
Când era maică-sa în sat.
Îi veni gust de fumat.
Când s-aprindă țigara-n gură,
Hop! Și maică-sa în bățătură.
Și strigară către el:
„Măi Ioane, băiețel,
Stinge țigara acum, pe loc,
C-o mănânci cu tot cu foc”.



TRENUTUL

Trenul zice: tuc-tuc,
După jucării mă duc
Să aduc sute și mii
Pentru voi, dragi copii.
La fete cu fundițe-
Păpușele cu rochițe,
Iar la micii băieței —
Mășinuțe, soldăței,
Cu ele să vă jucați,
Nu cumva să le stricați.

LA GRĂDINIȚĂ

De dimineață m-am sculat,
Mănuțele mi le-am spălat,
Întâi fața, apoi dinții,
Sărutându-mi și părinții.
Cu fundițe în cosițe,
Am plecat la grădiniță.

IONEL CEL RĂSFĂȚAT

Ionel cel răsfățat,
Nici o lecție n-a învățat.
Când să plece el la școală,
Îl apucă-o mare boală.
Își leagă capul cu fularul,
Geme întruna el, școlarul,
În pat bietu-i tolănit,
Până lecțiile s-au sfârșit.
Iar a doua zi din nou,
E același vechi tablou.



MAMA-I UNA PE PĂMÂNT

MĂMICA MEA

Mămica mea din depărtare,
Cât de mult eu te iubesc,
Te aștept să vii acasă,
În prag să te întâlnesc.
Și doresc eu tare mult
Să mă vezi cât am crescut,
Împletită cu cosițe,
Cum mă duc la grădiniță.



MAMĂ IERTĂTOARE

Iarna în plete ți-a căzut
Da-n priviri ai soare,
Chipul nu-ți este durut
Mamă născătoare?

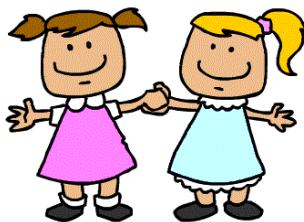


Când uric scara în pridvor,
Eu îți număr pașii,
Că pășești ușor, ușor,
Ca și copilașii.

Gânduri dacă mă apasă,
Zâmbetu-ți dispare,
Nu-mi găsesc locul în casă,
Mamă iertătoare.

SURPRIZĂ DE ZIUA MAMEI

Două fețe,
Cucuiete,
Nici prea mari, nici mititele,
Acăsucă-s singurele.
Mama lor s-a dus în sat,
Dară vorbă le-a lăsat:
-Eu, copile, vin îndată,
Voi să nu vă luați la ceartă.
-Du-te, mamă, fii pe pace
Lucruri rele noi n-om face.
Nici n-a dovedit să iasă
Și să vezi minuni în casă! —
Hainele de pe cuier
Au ajuns într-un ungher.
O strachină-a lunecat
De pe masă și s-a spart.
Lăsau urme pe tavan,
Iar motanul speriat
A tâșnit-o hăt, sub pat,
Când covorul de pe jos
Pe-altă parte-a fost întors
Iată, mama s-a-nturnat.
Doamne, tare s-a speriat.
Ea din palme a bătut:
-Fetelor, ce mi-ați făcut?!
A zis una, cea mai mică
-Nu ne pedepsi, mămică.
Noi, așa cum am putut,
O surpriză ți-am făcut, -
Surpriză de ziua ta,
Ca să nu ne poți uita...



8 MARTIE



Opt martie, zi cu soare,
A mămică-i sărbătoare,
Toată ziua mă gândesc
Ce cadou să-i dăruiesc?
Să-i propun o ciocolată –
De mămica-i cumpărată,
Mai bine-i spun că o iubesc,
Ca ea în lume nu găsec!

DE ZIUA MAMEI

Azi e ziua mamei mele,
Stele n-am să-i dăruiesc.
O voi săruta pe frunte,
Și i-oi spune c-o iubesc.

I-oi propite că în viață,
Tot cu sufletul curat,
Voi urma a ei povață,
Voi trăi cum m-a-nvățat.

Mamă, tu me-ai fost păvază,
Mamă, tu m-ai legănat.
Astăzi îți dăruiesc raza,
Sufletului neîntinat.

Și-i mai dăruiesc măicuței,
Floare-alească din pruncie,-
Busuioc întrei crenguțe
Cum miros de veșnicie.



MAMA

Mamă, ești una pe lume,
Mai scumpă ființă n-am.
Mi-ai dat graiul ce n-apune,
Mi-ai dat dragostea de neam,
M-ai legănat în pruncie
Și în rouă m-ai scădat,
Ca să cresc om de-omenie
Și cu sufletul curat.
Inima-ți este o carte,
Deschisă spre adevăr
Și necazul când mă bate,
Sfatul tău mereu îl cer.



MAMEI

Mamă m-ai adus pe lume,
Mi-ai dat zile, mi-ai dat nume,
Și mi-ai dat blândă povață
Cum să mă comport în viață,
Mamă glasul ții duios,
Chipul tău e luminous,
Mamă dulce-i, vorba ta,
De-am greșit, mă vei ierta.



ILENUTA

A plecat în crâng din zori
Să culeagă mamei flori –
Toporași și ghiocci,
Că degrabă-i ziua ei,
Un buchețel va aduna
Mămicăi în dar ia da,
O să-i spună c-o iubește,
Ca ea-n lume nu găsește.

ȚE-AM ADUS UN MĂRȚIȘOR!



IATĂ VINE PE CĂRARE

Iată vine-n goana mare,
Primăvara pe cărare
Așternând verde covor,
În brațe, c-un mărțișor.
Mărțișor, măi mărțișor,
Al primăverii vestitor,
Tu primul ne vestești,
Că natura o trezești.

MĂRȚIȘOR

Din albul fulgilor de nea
Și din a lor sclipire,
Am împletit un mărțișor,
Cu drag și cu iubire.
Am luat două culori
De la stelele-surori
Și cu razele de lună
Le-am împletit cu voie bună.

MĂRȚIȘORUL

Mărțișor, măi mărțișor,
Mult mi-a fost de tine dor.
Tu pe unde ai iernat?
Tare te-am mai așteptat.
Să trezești izvoarele,
Să-nverzești ponoarele.

MĂRȚIȘOR

Mărțișor, mîi, mărțișor,
Ai sosit ia noi în zbor,
Împreună cu cocorii,
Când se revarsă zorii.

Ne-ai adus pe meleag
Anotimpul cel mai drag,
Când natura se trezește
Și brîndușa înflorește.



MĂRȚIȘOARE, MĂRȚIȘOARE

Luna martie de acum
A pornit din nou la drum,
În pas cu ea primăvara
Să ne-nbrace-n verde țara.

Să ne-aducă mărțișoare
Ghiocei scăldați în soare,
În roșu alb după culori
Două scumpe sărbători.



Albul e seninul zării,
Roșul - văpaia primăverii.
Din aceste culori vii,
Se nasc mărțișoare mii.

MĂRȚIȘORUL-VESTITORUL

Mărțișorule iubit,
Toți copiii te-au dorit,
Ne-ai adus o primăvară
Peste luncă, peste țară.

Apele s-au dezghețat,
Păsările cuib își fac,
Mărțișor, noi te rugăm
Ziua Mamei să serbăm.

IATA, SE ÎNTORC COCORII

Sus e cerul, jos - pământul,
Iar în jur tot bate vântul
Și îndepărtează norii,
Iată, se întorc cocorii.

Se zăresc vâslind în zare,
Cârd de păsări călătoare,
Copilașii le duc dorul,
Că a sosit Mărțișorul.



PRIMĂVARĂ DULCE FLOARE...

A SOSIT IARĂȘI ÎN ȚARĂ

Iată, mândra primăvară,
A sosit din nou în țară.
Aducând căldură, soare,
Ghiocei și lăcrimioare.
Pe sus zboară buburuza,
De-acum înverzește frunza,
Pârâiașul curge-n vale,
Legănând apele sale,
Murmurând o melodie
Despre ploi, despre glie.

CE FRUMOS ESTE AFĂRĂ

Ce frumos este afară,
Razele bat în geam,
Primăvara sosi iară,
Înverzește orice ram.
Liliacul dă în floare,
Încălzit de sfântul soare.



PE ARIPI DE SOARE

Pe aripi de soare
Primăvara vine
Cu căldură, cu splendoare
Și cu zumzet de albine,
Cu cântece de păsărele,
Cu ghiocei și albăstrele.
Aducându-ne în zbor
Mult doritul Mărțișor.

PRIMUL GHIOCEL

Drept, la mijloc de poiană,
Cu scufia pe-o sprânceană,
S-a ivit de sub zăpadă,
Soarele, de sus, să-l vadă.
Pe un ram înmugurit,
Un graur abia sosit,
Îl privește și-l întreabă:
N-ai ieșit tu prea degrabă?
Ghiocel, ghiocel,
Ești atât de mititel.
Spune-mi, cum ai răsărit
Din pământul amorțit?
Ghiocelul alb tresare,
Se miră de întrebare:
-Am ieșit să mă-ncălzesc,
Soarelui să-i mulțumesc,
Că raza-i mângâietoare
Bucură orice suflare,
Bucură și pom și floare
Și ființe zburătoare.



VINE PRIMĂVARA

Din somnul de iarnă
Natura se trezește,
Cade ploaia caldă,
Iarba înverzește.
Ghiociei veseli
Pe răzor se ițesc,
Păsările călătoare
Spre casă se grăbesc.

CÂNTĂ CUCUL

Cântă cucul în zăvoi,
Primăvara e în toi.
Salcia a-nmugurit,
Ghiociei s-au ivit.
Cântăreții ne vestesc,
De concert se pregătesc.
Dimineața chiar din zori
Numai triluri de viori.

VESTITORII PRIMĂVERII

Triluri de privighetori
Răsună până în zori.
De verdeață-i plină țara,
C-a sosit primăvara.

Trezindu-i pe ghiociei,
Primii vestitori ai ei,
Soarele să-i încălzească,
Ei cu drag să înflorească.

GHIOCUL

Clătinându-și clopoțelul,
Vesel iese ghiocelul.
Din pământ, de sub zăpadă,
Lumea toată ca să-l vadă.

Apoi își îndreaptă
Petalele spre soare,
Iar valuri de lumină,
Coboară pe răzoare.



ÎN POIANA CEA MARE

În poiana cea mare,
Ghiociei dau în floare,
Desfăcându-și petalele,
Să-i încălzească soarele
Și zefîrul să-i adie,
Natura ca să-i mîngâie.



CIOCÂRLIA

În serile calde de aprilie,
Răsună al ciocârliei tril.
Vrăjit, nu poți face un pas,
Când auzi al ei vrăjit glas.

Luna de sus o admiră,
Iar luceafărul se miră.
Stelele se scaldă-n lac,
Odată cu trilul drag.

PRIMĂVARA A SOSIT

Primăvara a sosit,
Văile au înverzit.
S-au trezit izvoarele,
Ne-ncâlzește soarele.

Zarea e albastră
Și bate-n fereastră,
Ne cheamă afară –
Ieșiți că-i primăvara!

REÎNVIERE

Natura își îmbracă
Verdele ei veșmânt,
Mugurii prind să se desfacă,
În adiere de vânt.
În freamătul de crâng
Și murmur de izvor,
Ciocârlia în văzduh cântă,
Melodia tuturor.

DE PE COLINELE ÎNALTE

De pe colinele Înalte,
În vale ea a coborât –
Iată blânda primăvară
La noi iarăși a sosit.
Prin lunci și vâlcele,
Ne-a adus floricele.
Printre crengi și rămurele –
Ciripit de păsărele.
Norii s-au împrăștiat,
Totu-n jur s-a luminat.
Frumos cântă ciocârlia,
Binecuvântând câmpia.



VINE PRIMĂVARA

Vine, vine primăvara,
Înverzește toată țara,
Pe sus zboară fluturași,
Veseli sunt și drăgălași,
Iese soarele de după nor,
Să ne-aducă un mărțișor.

CÂNTĂ CIOCÂRLIA

Ciocârlia cântă,
Spre cer se avântă,
Soarele-ncălzește,
Natura se trezește.

Iată, primul ghiocel
Pe răzor s-a ivit,
Iar o salcie bătrână
Crengile și-a despletit.

Pârâiașul curge-n vale,
Murmurând încetișor.
A sosit primăvara,
Ce peisaj încântător!



PRIMĂVARĂ, PRIMĂVARĂ

Primăvară, primăvară,
Călătoare printre lunci,
Tu ne vii ca o comoară
Și căldură ne aduci.

Ai sosit în nopți cu stele,
Cât de mult te-am așteptat,
Ești în gândurile mele
Ce la geam într-una bat.

Primăvară-n zorii zilei,
Te mângâie sfântul soare
Au înverzit în urma ta
Grânele pe ogoare.

PRIMĂVARĂ AZURIE

Cad bobîțele de rouă,
Peste lunca adormită,
Primăvară azurie
Fii la noi binevenită.

Iată salcia pletoasă
Chipu-n apă-și oglindește,
Iar vântul cel șagalnic
Pletele îi fuzlețește.

DIN SOMNUL DE IARNĂ

Din somnul de iarnă
Natura se trezește,
Cade ploaia caldă,
Iarba înverzește,
Ghiociei veseli
Pe răzor se ițesc,
Păsările călătoare
Spre casă se grăbesc.
Că natura se trezește.



GHIOCIEI

Iată acolo ghiociei.
Au și înflorit.
Odată cu ei
Natura s-a trezit.
Apoi câte unul.
Un buchețel voi aduna
Și mamei mele
În dar îî voi da.

PREAFRUMOASĂ PRIMĂVARĂ

În rochiță azurie,
Iată trece peste glie,
Cu miros de floricele
Și ciripit de păsărele
Și pe unde trece ea,
Totu-i verde-n urma sa.
Iată c-a sosit în țară
Preafrumoasa primăvară.

PE-O RAZĂ DE SOARE

Pe-o rază de soare
Se vede în zare,
Primăvara venind,
Văile înverzind,
Cu păsări călătoare,
Cu murmur de izvoare,
Cu ghiocei prin vâlcele,
Cu toporași și viorele.



SOARELE ÎNCĂLZEȘTE

Soarele încălzește,
Cireșul înflorește
În mii de flori,
Cu dalbe culori.
Iar printre crenguțe
Zboară vrăbiuțe,
Ciugulind la viermișori,
Care sunt dăunători.

VINE, PRIMĂVARA VINE

Vine, primăvara vine,
Cu bobîțe cristaline,
Cu bobîțele de rouă,
Taie pe iarbă în două.
Fuge, iarna fuge,
Primăvara o ajunge.
Cu soare încălzește
Și zăpada se topește.



COPIL, HAIDEȚI SĂ OCROTIM NATURA!



DIMINEAȚA PE RĂCOARE

Dimineața pe răcoare
Frumos soarele răsare
Și cu drag el trece
Prin rouă cea rece.

Odată cu zorile,
Să admire florile,
Care cu duiumul,
Împrăștie parfumul.

AMURGUL

Ceru-n plină seară
Stelele-și presară,
Parcă Carul Mic
S-a mișcat un pic.

Iată Carul Mare
Vine-ntâmpinare.
Sus de tot Luceafărul
A înflorit ca nufărul.

Și parcă coboară
Pe-o rază ușoară,
Luna strălucește,
Calea-i netezește.



PE SUB POALE DE MUNTE

Pe sub poale de munte,
Pasc oițele cornute,
Iarbă verde și dudău
Și s-adapă dn pârau.
Iată câte-un ciobănaș,
Le cântă din fluieraș,
Mânându-le înspre stână,
Unde se face brânza bună
Și se fierbe urda dulce,
De la stână nu m-aș duce.

PE CER S-ADUNĂ NORII GREI

Pe cer s-adună norii grei,
Încărcați toți cu polei
Și pornesc spre alte zări,
Să străbată depărtări,
Ca să scuture în valuri
Cununi albe, ca de lauri.



CADE PLOAIA CALDĂ

Cade ploaia caldă,
Iarba veselă se scaldă,
Curcubeul în culori,
Se arată printre nori.
Soarele când răsare,
Îi fură câte-o culoare
Și dacă nu fuge,
Cu razele-l ajunge.

ÎN OGLINDA APEI

În oglinda apei
La margine de lac
Se scutura o floare
Roșie de mac.
Se-văicăra sărmana
Că bruma va cădea,
Va rămânea străină,
Biata, vai de ea!
Că-i va cădea și frunza
De pe tulpina sa
Și până-n primăvară
Cum va rezista?



SE VĂD VÂSLIND ÎN ZARE

Se văd vâslind în zare
Cocoare călătoare
Apoi lin ele coboară
Pe toloaca de la moară.

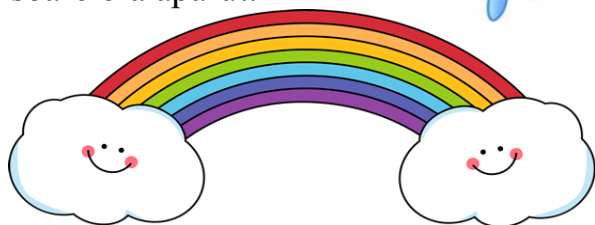
Luându-și din nou zborul,
Întrecându-se cu norul,
Câmpiile colindând
Și satele la rând.

Croncănind cu bucurie,
Că s-au întors în țară,
După ce puii vor crește
La toloacă se duc iar.



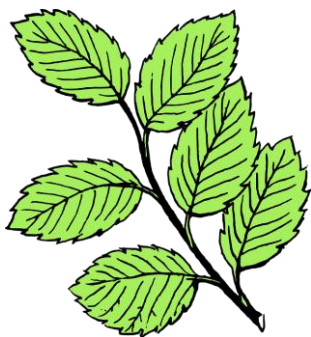
PLOAIA

A tunat și-a fulgerat,
A plouat, apoi a stat.
Curcubeul colorat
Apăru-se peste sat.
Culorile i-au ținut,
Până soarele-a apărut.



CURCUBEUL

Numai ploaia a trecut,
Curcubeul a apărut.
Ce frumos, cu șapte culori,
Adus de peste mări.
Când soarele apăru,
Culorile îi dispăru.



ÎN CRÂNG

Mă voi duce în crâng,
Când păsările se strâng,
Ca să ascult cucul cântând
Și mierlița șuierând.
Mă voi așeza pe iarbă verde,
Iar sus cerul se vede,
Cer albastru, luminos,
Doamne, cât e de frumos!

ZAREA NU MAI ALBĂSTREȘTE

As-ascunde luna printre nori,
Cu ea și stelele surori,
Nici Luceafărul nu se vede,
Prin ceață el se pierde.

Zarea nu mai albăstrește,
Nici cerul nu se zărește,
Vântul suflă prin văzduh,
Cade neua – câte-nu puf.

PAȘTELE

S-au topit nămeții,
Veseli ies băieții,
Și fetițele ei,
Să culeagă ghiocei,
Printre rămurele,
Ciripit de păsărele,
Ele cântă lin,
Sfintele Paști ne vin.



DULCE ESTE POAMA

Dulce mai este poama,
Când acasă-i mama.
Dulce-i și gustoasă,
Să servim la masă.
Domnului să-i mulțumim,
Că ne dă tot ce dorim.
El nouă ne dă viață
Și-a pământului dulceață.
Ce ne-am face fără tine?

AMURGUL

Cerul în plină seară
Stelele-și presară,
Parcă carul mic
S-a mișcat un pic,
Iată carul mare
Vine-n întâmpinare,
Sus de tot Luceafărul
A-nflorit ca nufărul
Și parcă coboară
Pe-o rază ușoară.
Luna strălucește,
Calea netezește.



VINE VARA PE CĂRARE



COBOARĂ VARA

Coboară vara printre vii,
Cu cireșe-n pălării,
Cu căldură, băi de soare,
Și cu o vacanță mare.
Pe la țară, pe la bunei,
Pe toloaca cu mielusei,
Zile de vară, foarte lungi,
Să alergi prin văi și lunci
Și-o poveste cu pitici
Voie bună la cei mici.

SEARĂ DE VARĂ

Crângu-și culcă cântăreții,
Apoi iarba din zăvoi.
Dorm doi pui de ciocârlie
Sub o brazdă de trifoi.

A ațipit și vântul,
Doarme cerul și pământul,
Doarme lanul cel de grâu
Și un cocor lângă pârâu.



Doarme lebăda pe lac,
Alături de puiul ei drag
Și broscuțele s-au culcat,
De-acum seara s-a lăsat.

A SOSIT VARA

Crește grâul pe ogor,
Adiat de vânt ușor,
Legănându-l valuri-valuri,
Ca pe-o apă între maluri.
Pe cer soarele lucește
Și cu drag îl încălzește.
Bobu-n spic ca să mai crească,
Pâine nouă să rodească.



PRIN IARBA MĂTĂSOASA

Prin iarba mătăsoasă,
Sosi vara călduroasă.
Afară-i căldură mare,
Iar în casă e răcoare.
Vai, că mare înădușeală –
Voi, copii, nu stați afară.
Pe la umbră să vă dați,
Înghețată să mâncați.

PE CER NU E NICI UN NOR

Sosi luna lui cuptor,
Pe cer nu e nici un nor.
Împrăștiind pe la chindii
Pufușor de pădii.



Iar vântul înspre seară
Adie lanuri de secară,
Și leagănă lanuri de grâu
Cu spicele până la brâu.

TOAMNA E DE ROADE PLINĂ

TOAMNĂ, MEȘTER ISCUSIT

Toamna, meșter iscusit
De departe a venit,
Coborând din cer prin nori,
A vopsit totu-n culori.

Merele le-a rumenit,
Perele le-a îngălbenit,
Nucile le-a scuturat,
La pământ le-a așezat.



Toamna cu pensula ei
A coborât printre alei,
Văile le-a încărunțit,
Luncile le-a arămit.

S-A DUS VARA DE LA NOI

Totul îi trist în zăvoi,
S-a dus vara de la noi
Greierașul nu se vede,
Prin fâneată el se pierde.
Tot sare și se ascunde,
Ca să cânte n-are unde.
Grâul demult s-a treierat
Și miriștea s-a arat.
Va cânta: Cri-cri-cri!
Când natura va-nverzi.

ADIO, DRAGA VARĂ!

Iată toamna fără veste,
A sosit ca-ntr-o poveste,
Cu-ale ei roade bogate
Și peisaje colorate.
Adio, dragă vară!
Și voi flori supărate,
Simt pe suflet o durere,
Când vă văd scuturate.

TOAMNA

Toamnă, tu, când vii acasă,
Bogată ești ca o mireasă
Și de toate ne aduci:
Mere, piere, poame dulci.

Vii cu prunc măslinii
Și cu frunze arămii,
Ne-aduci miros de gutui
Și toate roadele târzii.

TOAMNA CÂND SOSEȘTE

Toamna când sosește,
Văile vopsește
Și scutură frunzele,
De pe toate crengile.
Apoi goale le lasă,
Însă ei nu-i pasă,
Că vântul le-ngână,
Când jalnic suspină.





SUPĂRAT MAI ESTE PLOPUL

Supărat mai este plopul,
Că a rămas înstrăinat
- A sosit de acum toamna,
Vântul frunza i-a luat.

Iar sus, pe o rămurică,
Ciripește o păsărică,
Cu tristețe îngânând,
„Va veni iarna-n curând”.
Plopii-s fără de hăinuțe,
Iar ea fără de căsuță.

ÎN TĂCEREA NEAGRĂ A NOPTII

În tăcerea neagră a nopții
Crângul geme și vuieste,
Stelele pe cer sclipesc,
Unda apei se-ncrețește,

Se ascunde luna după nori,
Pâcla cade pe la zori,
Zarva din crâng a dispărut,
În jur totul pare mut.

S-a ascuns și buburuza,
Din copaci cade frunza,
Crizantema a înflorit,
Iată toamna a sosit.

RÂNDUNICA A PLECAT

Rândunica a plecat
Cuibușorul și-a lăsat
De atâta l-a părăsit
Fiindcă toamna a sosit.
Luându și puișorii
A zburat de-a lungul mării,
În țara cea călduroasă
Primăvara vine acasă.

RÂNDUNELELE

Sus pe fir s-au adunat
Și-au pornit un mare sfat,
C-a venit timpul de-acum,
Să pornească iar la drum.
Să străbată depărtări
Peste mări și țări,
Acolo vor poposi
Unde natura le va primi.



NOAPTE DE TOAMNĂ

Pomii sunt în amortire,
Iar frunzele cad moarte,
În tăcerea neagră a nopții,
Se aud parcă-n șoapte.



De pe bolta senină,
Luna aruncă cu scânteii,
Stelele la lumină,
Clipocesc în jurul ei.

TOAMNA

A plouat, a bătut vintul
Nucile s-au scuturat
Frunzele acoperă pământul
Cerul pare întristat.
Pe la zori cade ceața,
Frig mai este dimineața.

VINE VREMEA SĂ MĂ DUC

Cu tristețe cântă-un cuc:
-Vine vremea să mă duc.
Din cireșe am gustat,
De-acum orzu-i treierat.
Vara s-a călătorit,
Păsările s-or porni
Peste mări și țări,
Spre albastre zări.



PLOUĂ PE LA AMEAZĂ

Plouă pe la ameză
Stropi mășcați pe geam sălteză
Ilenuța la fereastră
Udă florile din gastră.
S-ar primbla ea prin ploită,
Însă n-are umbreluță,
Umbreluță ea avu,
Ce făcuse c-o pierdu.
Și acum când îi trebuia
S-o găsească nu putea.



ZI DE TOAMNĂ

Căzu bruma argintie,
Și-ncărunți grădina,
Florilor scuturate,
Înghețase rădăcina.



Peste vârfuri de plop,
Trecu norii plumburii,
Iar vântul cel năprasnic,
Hoinărește pe câmpii.

N-A RĂMAS NICI UN ARTIST

Iată, crângu-i tare trist,
N-a rămas nici un artist,
Ei s-au dus și l-au lăsat,
Spre miazăzi au zburat.
S-or întoarce-n primăvară,
Când se va-ncălzi pe-afară,
Când va fi în jur verdeață,
Vor cânta de dimineață.

COCOARE CĂLĂTOARE



Luându-și din nou zborul,
Cocoare călătoare,
Întrecându-se cu norul,
Se pierd vâslind în zare.
Iată, se duc de la noi,
În țările de miază zi,
Șe vor întoarce înapoi,
Când natura va înverzi.

TOAMNA DE PE DEAL COBOARĂ

Toamna de pe deal coboară
Și ne-aduce o comoară,
Încărcată cu de toate –
Mere, pere, poame coapte,
- Castraveți și bostănei,
Mai mari și mai mititei,
Poamă dulce și gutui,
Cu mirosul amărui
Și cu păsări călătoare,
Ce se-ndepărtează în zare,
Așternând în urma lor
Covor de frunze foșnitor.



S-A DUS VARA CA O POVESTE

S-a dus vara ca o poveste,
Iată a fost și nu mai este,
Fânul ea și-a adunat,
Grânele le-a treierat.

Apoi, luând cântăreții,
Dirijorii, interpreții,
A și plecat de la noi,
Lăsând tristețe prin zăvoi.



IARNA NINGE ȘI VUIEȘTE

DALBĂ IARNĂ

Iarnă, iarnă, dalbă iești.
Ca o zână din povești,
Tu pe unde ai venit,
Totu-n urmă s-a înălbit.
Ai cernut fulgi de mătase,
Peste sate, peste case,
În culori argintii,
Îndemnându-i pe copii.
Săniuțe să pornească,
În vale să oprească.



SUB PAS SCÂRCÂIE ZĂPADA

Sub pas scârcâie zăpada
În alb sa înbrăcat ograda,
Stelele sclipesc pe cer,
Iarna are colț de vier
Are nea și multă ceață,
Vântul biciuie în față.

Moșul este tare bun,
Pentru copiii cuminți,
Mai ales pentru acei,
Ce ascultă de părinți.



BRĂDUȚUL

Brăduțul din poieniță
A sosit la grădiniță.
-Bradule, brăduț,
Cât ești de drăguț.



Moș Crăciun când vine,
Cât îți stă de bine.
Tu gătit cu jucării,
În jurul tău numai copii.
Moșul cu desaga-n spate
La copii daruri împarte.

VÂNTUL ÎN ZĂPADĂ SUFLĂ

Pomii crengile-și apleacă,
Încărcate cu polei,
Vântul în zăpadă suflă
Și-o așterne pe alei.

Nici o pasăre nu zboară,
Cerul este-nțunecat,
Soarele nu se arată,
Timpul pate întristat.

Iarna, în cojoace albe,
A sosit de peste munte,
Ca zăpadamă și-o cearnă,
Peste văile mărunte.



NORI DE ZĂPADĂ

Nori albi, nori, de zăpadă,
S-au adunat pe cer grămadă,
Într-o direcție s-au pornit –
Din miază-noapte, spre asfințit.

Să cearnă fulgi de mătase
Ce la pământ se lasă.
Cade neaua ne-ncetat,
Iarna a intrat în sat.



CADE UN LIN NORI

Cade lin din nori
Zăpada pe la zori.
Fulgușor cu fulgușor,
Așternându-se ușor.
Legănați fiind de vânt.
Se așează la pământ.
Într-un strat alb de nea.
Cu sclipiri de catifea.



DIN ALBUL FULGELOR DE NEA

Din albul fulgelor de nea
Și din a lor sclipire,
Am împlitit un măștișor
Cu drag și iubire.
Luând două culori,
De la stelele surori,
Și cu raze de lună,
Împletit cu voie bună.



POMII MODA DEMONSTREAZĂ

Iată s-a pornit și vântul
Să cutreiere pământul.
Tot suflând el în zăpadă,
S-o adune la grămadă.
Peste tot el o așează,
Pomii moda demonstrează.
Colo-n vale pe toloacă,
În șube de promoroacă.



NOAPTE DE IARNĂ

Stelele sclipesc pe cer,
Lemnele trosnesc de ger,
Vântul de copaci se-agață
Scuturându-i de gheață
Și se zbate prin văzduh
Să cearnă neaua cea de puf,
Luna aruncă cu scânteie
Cerc de ceață-n jurul ei.

SĂNIUȚA

Ce frumos este afară,
Ninge, ninge-ncet,
Săniuța zboară,
Iute prin omăt.
Ea mă duce-n vale,
La deal eu o urc,
Prin zăpada moale,
Singur mă descurc.



IARNĂ FRIGUROASĂ

Iarnă, iarnă friguroasă,
De ce mi-ai intrat în casă?
În pătuc m-ai găsit,
De năsuc m-ai ciupit.

De nimeni n-ai întrebat –
Flori pe geam ai desenat.
Și ai semănat zăpadă,
Peste sat, peste ogradă,
Peste câmp și peste șes,
Din casă să nu mai ies.



A VENIT IARNA GEROASĂ

Bate vântul și tot ninge,
Pasărea aripa-și strânge.
De frig, ea a înghețat,
Nu-i mai arde de cântat.

A venit iarna geroasă
Și-o găsi fără de casă.
Pe când însă cald a fost,
Nu și-a găsit adăpost.



Geru-o pișcă și-o usucă,
Unde oare să se ducă?
Ghemuită, pe-o rămurică,
Urmărită de-o pisică.



ALBĂ IARNĂ

Albă iarnă, albă iarnă,
Cerul prinde ca să cearnă
Stele, stele argintii,
Peste sate și câmpii
Ninge, frumos ninge,
Copilașii se vor strânge
S-alunece prin zăpada moale,
Cu săniuța până la vale.

FULGUL DE NEA

Din nori au prins să cadă
Fulgi de nea, fulgi de zăpadă.
Eu mânuța mi-am întins
Și un fulgușor am prins.

Dar nimic nu i-am făcut,
El îndat-a dispărut,
Rămânând în palma mea,
Doar o lacrimă de nea.

NINGE, NINGE NEÎNCETAT

Ninge, ninge neîncetat,
Iar troienele tot cresc,
Săniuțele prin zăpadă
De-acum pârtie croiesc,
Lunecând din deal în vale
Tot cu zarvă de copii,
De răsună-n depărtare
Glasurile lor zglobii.



VÂNTUL VÂJ

Sub o streșină de hâj
Se trezi și vântul Vâj,
Șfichiuind și biciuind,
În zăpadă tot suflând.



Pe fulguți îi tot rotește
Și-n troiene îi clădește.
Vai, ce vânt aiurit,
Apleacă pomii la pământ.

Îi apleacă și-i ridică,
Iar din nori zăpada pică.
Aleargă și se-ndârjește,
Viscolul nu contenește.



COBORÎ ȘI IARNA-N VALE

Cu zăpadă albă, moale,
Coborî și iarna-n vale.
În cojoc e îmbrăcată,
Făcând pod peste baltă.

Și lăsând în urma ei
Straturi moi de polei,
Iar norii neaua cern,
Peste tot o aștern.

Peste deal, peste sat,
Peste muntele înalt.
Și nici vântul nu se lasă,
Suflă-n zăpada pufoară.



IATĂ, IARNA A SOSIT

Iată, iarna a sosit,
Ceru-i presărat de nori,
Soarele nu se arată –
Numai-viscol și ninsori.



Vântul spulberă-n zăpada,
Punând cușme de omăt,
Pomii gătiți ca de paradă,
Privesc până-n zare, hăt.

IARNA

Ce frumos este afară –
Ninge, ninge-ncet,
Săniuța mea zboară
Iute prin omăt.
Ea mă duce-n vale,
La deal eu o urc,
Prin zăpada moale,
Singur mă descurc.



CADE LIN DIN NORI

Cade lin din nori
Ninsoarea pe la zori,
Fulgușor cu fulgușor
Aștemându-se ușor,
Legănați fiind de vânt
Se aștern la pământ,
Într-un strat alb de nea
Cu sclipiri de catifea.



NU FI, IARNĂ, PREA GEROASĂ

Peste deal, peste coline,
Iarna de departe vine.
În cojoace albe, moi,
Să le scuture la noi.
-Nu fi, iarnă, prea geroasă,
Că îngheț șezând în casă.
Nu fi, iarnă, prea haină,
Că eu n-am ciorapi de lână.
Nici fesuc, nici fular,
Nici bănuți în buzunar.



CÂND CAD NINSORILE

Când cad ninsorile
Ne vin sărbătorile,
Cu porțile deschise
Și luminile aprinse.
Toată lumea-i bucuroasă
Că vin urători la casă,
După vechiul obicei
Fiind serviți cu colăcei.



IARNA

Ninge afară ca-n povești,
Un peisaj e ograda,
Fulgii zbor pe la ferești,
Îmbrăcând în alb livada.
Zăpada din nori tot cade,
Troienite într-una cresc,
Săniuța mă așteaptă
Cu ea-n vale să pornesc.



VINE IARNA

Vine iarna de pe deal
Cu săniuța, fără cal,
Întrecându-se cu vântul,
Mai că n-atinge pământul.

Peste tot numai zăpadă,
Cu sclipiri dalbe de-argint,
Iar copacii își îmbracă
Albul iernii, alb veșmânt.

FRIG ESTE AFARĂ

Frig este afară,
Ninge ne-ncetat,
A sosit iarna iară,
Peste șes, peste sat.

Fulguleții de zăpadă
Joacă hora prin văzduh,
Așternându-se-n ogradă,
Într-un strat moale de puf.



PLÂNGE SĂNIUȚA

Plânge săniuța
Cu lacrimi amare,
C-a sosit iarna
Și zăpadă n-are.
Este tare amărâtă
Că n-alunecă pe pârtă,
Copilașii o întreabă:
- Nu alunici și prin iarbă?



SĂNIUTA



Iată, colo, în șopron,
Pe perete-ntr-un chiron,
Plânge săniuța
Cu lacrimi amare,
C-a sosit de-acum iarna,
Dar zăpadă n-are.
Cât oare să stea
Biata în poiată,
Nimenea n-o întreabă!
Nimenea n-o caută.

MOȘUL DE ZĂPADĂ

Un moș de zăpada,
Apăruse în ogradă.
Cine l-a făcut oare,
Cu căciulă și fulare?

Dănuț s-a chinuit
Și frumos l-a mai gătit –
Cu ochi mari de cărbune
Și sprincene de tăciune.



Nas din morcov, iar urechi –
Din frunze de curechi.
Pe mâini - cu mănuși,
La mijloc - cu brâu de pluș.
Subsuoară cu măturoi,
Să pară moșul mai vioi.





FULGULEȚUL

Prin văzduh s-a tot rotit
Pe un pom el s-a oprit,
Chiar în vârf pe-o rămurică
Lângă o mică păsărică,
Păsărică a ciripit:
- Fulguleț, bine ai venit!
Se vede că din urma ta
Vine iama foarte grea,
De frig eu voi îngheța
Nici n-oi avea ce mânca.

CAD FULGII

Fulgii iar au prins să cadă,
Peste deal și peste sat
Zăpada acoperă ograda,
Pământul este înghețat.

De trei zile și mai bine,
Ninge, ninge ne-nțetă
O mulțime de zăpadă,
Peste tot s-a adunat.



FULGULEȚII DE ZĂPADĂ

Cade neaua printre nori,
Așa ca de sărbători.
Fulguleții de zăpadă
Joacă hora prin ogradă,
Legănându-se în vânt
Se aștern tot la pământ.

A SOSIT IARNA ÎN GRABĂ

A sosit iarna în grabă,
Îmbrăcată-n haină albă,
Cu veșmânt dalb de zăpadă,
Înălbind pomi-n livadă.
Apoi în crângul din vale,
La copaci le-a pus coroane.
Norii mai jos s-au lăsat
Vântul suflă ne-ncetat.



VENI IARNA CU NINSOARE



Veni iarna cu ninsoare,
Cu zăpadă și ger mare.
Și chiar de la început
Un covor a așternut.
Cu-n strat mare de polei,
După placul dumneai.
Iar vântul, dumnealui,
Are și el treaba lui,
În nămeți să răscolească,
Pe iarnă s-o biciuiască.

A VENIT DIN DEPĂRTARE

A venit din depărtare
Iarnă cu zăpadă mare,
Desenând pe la ferești
Flori de gheață, ca-n povești.
Și pe unde ea trece
Totu-i argintiu și rece.
Cât cuprinde zarea-n jur,
Numai sclipiri de azur.





PRIMA ZĂPADĂ

Prima zăpadă
Din nori a prins să cadă,
Fulgușor cu fulgușor
Așternându-se ușor.
Pe pământul amorțit
Iarnă, bine ai venit!
Săniuța bucuroasă
Mă îndeamnă să ies din casă.
Ca să zbor cu ea în vale,
Prin zăpada albă, moale.

NINGE AFARĂ

Ninge-afară ca-n povești –
Un peisaj e ograda,
Fulgii zbor pe la ferești,
Îmbrăcând în alb livada.
Zăpada din nori tot cade,
Troienele într-una cresc,
Săniuța mă așteaptă,
Cu ea-n vale să pornesc.



AFARĂ NINGE NE-NCETAT



Afară ninge ne-ncetat,
Iar troienele tot cresc.
Săniuțele prin zăpadă
De-acum pârtii își croiesc.
Lunecând din deal în vale,
Tot cu zarvă de copii,
De răsună-n depărtare
Glasurile lor zglobii.

MOȘ CRĂCIUN CU PLETE DALBE



MOȘUL CEL BUN

Peste dealuri, peste văi
Cu sunete de zurgălăi,
Iată vine Moș Crăciun,
Se aude, e pe drum!
Săniuța iute-i zboară,
Ca s-jungă-n astă seară
Pe la orice copilăș,
De la sate și oraș,
Ca să-i bucure pe toți,
Pe bunici și pe nepoți
Și pe orice prichindel
Cu cadouri fel de fel.

ÎN AJUN DE SĂRBĂTOARE

Peste dealuri și văi,
Cu sunete de zurgălăi,
Iată vine Moș Crăciun
Se aude, e pe drum.
Săniuța iute-i zboară
Ca s-ajungă în astă seară
Pe la orice copilăș
De prin sate și orașe,
Ca să-i bucure pe toți,
Pe copii și pe nepoți
Și pe orice prichindel
Cu cadouri fel de fel.



SE PORNI VÂNTUL PRIBEAG

Se porni vântul pribeag
Să colinde pe meleag,
Apoi prin lunci și văi,
S-aducă zvon de zurgălăi.

Că se aude moș Crăciun
Nu-i departe, e în drum
Cu săniuța s-a pornit,
În zăpadă-i troienit.



Să ieșim copii în cale,
Să-l aducem la cărare,
Că e moșul nostru drag,
De un an n-a fost în prag.

MOȘ CRĂCIUN

Sunt flori de gheață pe ferești,
La gura sobei cu povești
Îl așteptăm pe Moș Crăciun
Ce prin troiene-și face drum.

El are genele brumate
Și cu desagii grei în spate
Vine, vine la copii
Să le aducă, bucurii.



Șe-așterne neaua-n moi covoare,
În casa noastră-i sărbătoare.
Demult e bradul împodobit:
-O, Moș Crăciun, bine-ai venit!

BRĂDUȚUL DIN POETINĂ

Brăduțul din Poetină
A sosit la grădiniță:
-Bradule, brăduț
Cât ești de drăguți,
Moș Crăciun când vine
Cât îți stă de bine,
Tu gătit cu jucării,
În jurul tău – numai copii,
Moșul cu desaga-n spate,
La copii daruri împarte.



MOȘ CRĂCIUN, CEAI ÎN SAC?

Prin nămeți el a venit,
Viscolul nu l-a oprit
Copilașii îl așteaptă,
Darurile să le-mpartă.
-Moș Crăciun ce ai în sac?
-Turte dulci și un colac.
Le împart la colindători,
Care cântă la sărbători.



CRED ÎN TOT CE ESTE BUN



Cred fierbinte, Moș Crăciun,
Că ești darnic, că ești bun.
Dacă vârstnicii nu cred,
Frică mi-i să nu te pierd.
Te-aștept, moșule, să vii
Cu dulciuri și jucării.
Moș Crăciun, Moș Crăciun,
Cred în tot ce este bun.

ÎN SEARA DE AJUN

În seara de ajun,
Cu sâniuța din povești.
Se porni Moș Crăciun
Pe la casele domnești.



Parcă zboară sâniuța,
Pe șes, pe deal, prin troiene,
Îndemnând cu drag căluții,
Să-l întrecă pe Moș Ene.

Moș Crăciun sosește, iată,
Să-mpartă daruri la copii:
Mere, dulciuri, ciocolate,
Fel de fel de jucării.



Moș Crăciun, Moș Crăciun,
Foarte bine c-ai venit,
Sărbătoare minunată
Pentru noi ai pregătit.



MOȘ GER

A ieșit Moș Ger în prag
Sprijinit într-un toiag
Cu privirea înspre vale,
Poate vine pe cărare.

Primăvara să-i aducă,
Ghiociei de pe luncă.
Moșulică se grăbește,
Că zăpada se topește.

MOȘ NICOLAE

Vine moș Nicolae,
Vine la copii,
Să le pună sub piernă,
Dulciuri și jucării,
Ei visează noaptea,
Cum moșul tiptil,
Întră pe fereastră,
La orice copil,



Să găsească în ghetuțe,
Daruri în zori de zi,
Ce lea pune moșul,
Pe când ei vor dormi,
Cât l-au păzit pe moșul,
Dar nu l-au văzut,
Când el a intrat,
Și cum a dispărut.

PESTE DEAL, PESTE VÂLCEA

Peste deal, peste vâlcea
Vine Moșul - calea-i grea.
Vine cu desagii-n spate,
Gerul mușcă, vântul bate.
Tot umblând din casă-n casă
Amarnic a obosit.
Ceata noastră cea voioasă
Înainte i-a ieșit,
L-au poftit la grădiniță,
Lângă pomu-mpodobit,
Să ne-asculte și să vadă
Ce concert i-am pregătit.



URĂTURĂ

De lângă Prut de pe vale
Vă aducem o urare,
Mai cu greu, mai cu ușor,
A mai zburat un anișor...
Mai cu greu, mai cu oftat
Anul vechi s-a terminat
Anul Nou ce-n ușă bate
Să ne-aducă sănătate.
Cu ce el ne-a bucura
Vom trăi și vom vedea.
Hăi-Hăi-Hăi!
Ziua este foarte bună,
Plugărașii se adună
Să are din zare-n zare
De la munte, pân-la mare,
Să mai tragă câte-o brazdă
Pe la fiecare gazdă.
Plugul nostru de colindă
Brazda are să-și întindă
Din Noua Suliță să pornească
La Cernăuți să poposească,
Mai strigați cu toții „Hăi!”
Să răsunе peste văi!



Și la „Zorile Bucovinei” să vibreze,
Românii ziarul să-l aboneze,
Ca poștașii cu mari genți
Să ne-aducă noutăți.



Ce se mai face prin țară,
Pâinea-i dulce, ori amară?
Și apa cum e-n cișmea
Dacă ai după ce-o bea?
Vrem să-i urăm pe acei
Ce-s de-un neam și-un obicei –
Obiceiul românesc
Pe pământul strămoșesc.
Mânați, mări: Hăi-hăi-hăi!

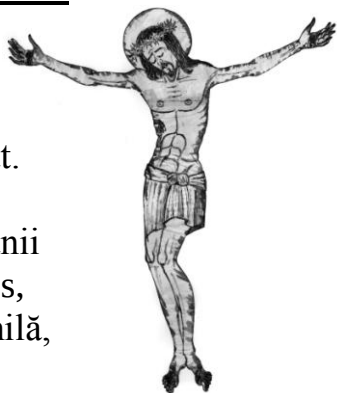
Vă dorim un cer cu soare,
Să nu știți de supărare,
Mese pline cu bucate
Și în inimi - bunătate,
Vă dorim un an mai bun
Cu colinde de Crăciun,
Să fiți luminați la față,
Să vă bucurați de viață!
Mult noroc și sănătate
Domnul să ne facă dreptate,
Pace-n case, pace-n țară,
Să scăpăm de grea povară.
Să ne iubim plaiul,
Să ne cinstim graiul,
Să avem dragoste de meleag
Și de obiceiul drag.
Oprăți boii cei plăvani,
La anul și LA MULȚI ANI!

Zinaida Smochină-Rotaru

FĂRÂME DE SUFLET

TÂRZIU, ÎN NOAPTE

Târziu, în noapte,
Plângea un bărbat,
Cu fața numai răni
Și trupul însângerat.



L-au răstignit păgânii
Pe cruce-n cuie, sus,
Chinuindu-l fără milă,
Acesta era Iisus.

Coroana de spini a purtat,
Batjocorit și scuipat,
Cu sulița-n coapsă străpuns,
Pe cruce răstignit sta Iisus.

Pentru al nostru păcat
Iisus viața și-a dat,
Pe toate le-a îndurat,
Apoi la cer s-a înălțat.

Doamne, ieri ai fost disprețuit,
Astăzi iești proslăvit,
Vina noastră ai purtat,
Prin moarte de păcat ne-ai salvat.

MARINEI BERCEA (VACARAȘ)

Te-ai trecut prin viață,
Ca floarea din luna mai,
Ca roua dimineții,
Vai ce tânără erai!

Afară-i zi de primăvară,
Totu-i verde prin livezi,
Iar fetița ta cea dragă,
Nici când n-ai s-o mai vezi!

Ai fost o fată voinică,
Și mândră ca o floare,
Numai Domnul știe,
De ce omul moare.

Marină, fată dragă!
Te plânge întregul sat,
O, erai atât de tânără,
Când de la noi brusc ai plecat.

CRED ÎN TINE, **DOAMNE**

Cred în Tine, Doamne,
Ție mă închin
Cu al tău cuvânt
Sufletul-mi alin.
Mă închin în fața Ta
Și-mi cer iertare,
Numai Tu ai, Doamne,
Putere și răbdare.



TU, CÂND LUMEA AI ZIDIT

Doamne, ai mare putere,
De la Tine tot se cere,
Căci ești duhul nevăzut
În toate ce Le-ai făcut Tu,
Când lumea ai zidit,
Pe toate Le-ai potrivit –
Cum o floare să-nflorească,
Iarba cum sa odrăslească,
Tu, cu puterea cea mare,
Viaț-ai dat la fiecare:
La o pasăre, la un pom
Și la pește, și la om.
De n-ar fi puterea Ta,
Toate pe loc ar sta,
Nimica n-ar înverzi
Și nici lumea n-ar trăi.
Pe toate Le-ai așezat,
Nimica n-ai încurcat.
Tu la toți le-ai dat un loc,
O soartă și un noroc.

RUGĂCIUNE

Fă, Doamne, ca cele bune
La un loc să se adune.
Cele rele să dispară,
Dintre noi și-ntreaga țară.
Iar a mea rugăciune
Să ajungă până la cer,
Ca să fie-n lume pace,
Doamne, de la tine cer.

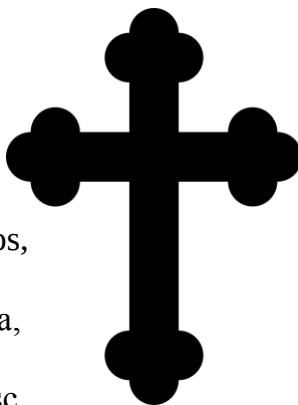


PRIETEN SĂ-ȚI FIE MEREU...

Prieten să-ți fie mereu
Nădejdea în Bunul Dumnezeu,
Dragoste să ai și bunăvoință
Și Lui să-I slujești cu credință.
Cucernic, să ștergi totdeuna
Lacrima celui ce plânge,
S-alini cu o vorbă-așezată și bună
Durerea adâncă ce-l frânge.
Prietenii săracii să-ți fie,
În viață nimic ei nu-ți cer,
La ei este cheia cea sfântă
Ce poarta-ți deschide în cer.

O, IISUSE, DOMN IUBIT

O, Isuse, Domn iubit,
Pentru mine te-ai jertfit,
Sângele ți l-ai vărsat
Ca să mă scoți din păcat.
Resemnată, cu suspin,
Astăzi eu la tine vin,
Domnul meu, Iisus Hristos,
Căci sunt un om păcătos,
Îmi deplâng eu soarta mea,
Căci o simt cât e de grea.
Plâng și nu mai îndrăznesc
Îndurare să-ți cerșesc.
Iartă-mă dar, Domnul meu,
Iartă-mi tot păcatul greu.
Iartă-mă că ți-am greșit,
Fie-ți numele slăvit!

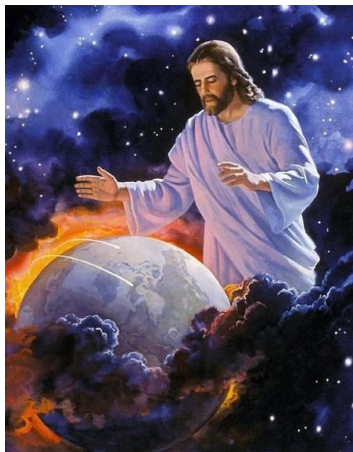


O, IISUSE

O, Iisuse, Domn ceresc,
Cât de mult eu te iubesc!
Tu mereu îmi dai putere
Și în suflet mângâiere,
Iisuse, blând și dulce,
Fii cu mine unde m-oi duce,
Condu-mă pe calea vieții,
Să uit de umbra tristeții.
O, Iisuse, Domnul meu,
Tu veghează-mă mereu.
Când mi-i greu și când mi-i bine,
Domnul meu, tu ești cu mine.
Cred în tine, Doamne,
Și-ți mărturisesc,
Că-n a mea credință
Eu te proslăvesc.

CĂTRE TINE, DOAMNE

Către tine, Doamne,
Brațele-mi întind
Și te chem la mine,
Neîncetat plângând.
Tot necazul meu,
Doamne, Tu îl știi,
Cu a Ta priință
Poți să mă mângâi.
Mi-ai dat grea povară
Și-am slăbit de tot,
Lacrimi mă-mpresoară
Și necazul port.



RUGĂCIUNE



Iată ziua s-a sfârșit
Seara iarăși a sosit,
Ție, Doamne-ți mulțumim
Că ne dai tot ce dorim
Sănătate și putere,
Că-s cea mai de preț avere,
Ne îndrepti pe drumuri bune
Și ne dai înțelepciune.
Noi pe tine te iubim,
Ție, Doamne, îți mulțumim.

TOT MĂ ROG

Tot mă rog în glas și-n gând,
Tot m-a plec până la pământ,
În fața lui Dumnezeu,
Cu tot chinul ce-l am eu.
Lacrimi fierbinți îmi curg,
Până la pământ ajung.
O, Iisuse, Domnul meu,
Tu veghează-mă mereu.
Cât putere am avut,
Ajutor nu ți-am cerut,
Dar acum îmbătrânesc,
Forțele mă părăsesc.
Cum am fost ieri, nu sunt azi,
Nu pot duce-atât necaz,
Puterile nu mă țin
Ca să duc atâta chin.

CINE E BĂTUT DE SOARTĂ

Cine e bătut de soartă,
Știe crucea cum se poartă –
Cu privirea spre cer, sus,
Îl tot strigă pe Iisus:
-O, Iisuse, Domnul meu,
De ce-mi este așa de greu?
Doamne, scade-mi din durere,
Ca s-o țin nu am putere.

RUGĂCIUNE

Putem spune oare
Că nu-i Dumnezeu –
Dar cine ne salvează,
Când ne lovim de greu?
De avem vre-un necaz
Or vreo durere mare,
Domnul nu ne lasă
Pierduți în disperare.
Cu o putere nevăzută,
Ne trimite-n ajutor,
Ca să ne mângâie,
Îngerul păzitor.



SUB O SALCIE BĂTRÂNĂ

Sub o salcie-aplecată
O măicuță-ndurerată
O cunună împletea
Și cu lacrimi o uda,
Cu o voce rugătoare
Către salcie grăia:
-Nu te supăra, drăguță,
Că îți rup a ta crenguță,
Cununa ce o împletesc
Și cu lacrimi o stropesc,
Cu ea eu mă voi duce
La mormântul fără cruce;
Fiul meu e îngropat
Hăt, deparde de-a lui sat,
Pe un câmp de mărăcine
Împușcat de oști păgâne,
Numai Domnul a văzut
La pământ cum a căzut,
Cum el greu se chinuia
Pe măicuța o striga;
Nimeni ochii nu i-a-nchis,
Nici la căpătâi i-a plâns;
Nimeni apă nu i-a dat
Și nici nu l-a mângâiat;
La mormânt de voi ajunge
Durerea eu îmi voi plânge,
Voi pune cununa și o floare
Și voi aprinde o lumânare.
L-oi striga să iasă-afară,
Că iarăși e primăvară:
Pomii din nou au înflorit

Iar el - nu s-a mai trezit.
Salcia ascultătoare
Din frunze lin a fremătat,
Înțelegând a ei durere
Și mai tare s-a aplecat.
...Aceasta a fost tare demult,
Anii în goană au trecut,
Ei se duc și vor mai trece,
Eroii zac sub piatra rece.
Ah, tu război blestemat,
Câtă lume-ai-nstrăinat,
Câtă durere ai adus
Din răsărit până-n apus.



Poetesei populare

din Costiceni

În cununa vieții tale,
La finele de Mărțișor,
S-a mai adăugat o petală,
Înfrunusețată de suspin și dor.



Greu ți-a fost destinul,
Dar l-ai trăit cu drag
Și-ai dus crucea cu dreptate,
Și n-ai părăsit al casei prag.

Și-ai iubit copiii dragi,
Ca o mamă-adevărată,
Ai trăit doar pentru ei
Și poezia nesecată.

Versul drag inimii tale,
Ce îi scrii pentru cei mici,
Cumpătul îți domolești
Căci se naște doar aici.

Pe malul stâng al Prutului
Muza vine, vizitează,
O persoană talentată.
Ce tot scrie și visează.



Domnul să te binecuvântează
Și să-ți dea putere,
Lângă tine să vegheze,
Tu, doar asta cere.

Sergiu Bepalco

POVESTIRI ȘI POVEȘTI

ÎN PĂDURE DUPĂ CIUPERCI

Odată o fetiță nici prea mare, nici prea mică, se porni în pădure după ciuperci. Maicăsa i-a zis să nu se ducă singură, să-și iee cu sine și prietenele, că pădurea-i mare și se poate rătăci. Dar ea a răspuns, că-i fetiță mare și se va discursa singură.

Cu coșulețul în mână, ajuns la marginea pădurii. Ea se gândi că vă culege câteva ciuperci și-ndată se va întoarce acasă. Nu a fost așa cum s-a gândit, trebuia să caute mai în adâncul pădurii și a trebuit să se depărteze în desiş. Luându-se după ciuperci, ba la o rădăcină de copac, ba la alta, a uitat că e singură în pădure.

Când coșulețul s-a umplut și voind să se pornească spre casă, nu ştia încotro s-o iee că se rătăcise dea binele. Învârtindu-se de colo-colo, a ajuns într-o poiană luminoasă cu iarbă mustoasă și flori, iar pe copacii din jur cântau felurite păsărele.

Era o frumusețe de mai mare dragul să le ascuți, dar fetița speriată s-a așezat pe o buturugă și a început să plângă, văicărându-se că nu a ascultat sfatul părinților.

De odată, în fața ei a apărut un iepuraș alb și pufos, întrebând-o:

-De ce plângi fetiță dragă?

-Cum să nu plâng iepurașule, dacă m-am rătăcit și nu pot găsi drumul spre casă.

-Nu te îngrijora dragă! Eu voi chema frățiorii mei și ei te vor conduce spre căsuța ta, iar acum privește în jur și-ai să vezi ce frumusețe este în poiana aceasta. Noi iepurașii ne adunăm aici când e vremea bună și soare, și ne jucăm. Tocmai atunci fetița a văzut frumusețea din jur. Iar iepurașul și-a chemat frățiorii și sorioarele. Apoi în poiană sa încins o horă mare, luând-o și pe fetiță la joc.

Ea fiind într-o companie atât de veselă, a uitat de lacrimile vărsate. După ce s-au veselit cu toții, s-au odihnit puțin. Frățiorul cel mai mare a iepurașilor i-a rugat pe ceilalți mai mici, ca s-o conducă pe fetiță până la margina pădurii. Ajungând la locul de unde venise, fetița le-a mulțimit iepurașilor, luându-și ziua bună, porni voiasă cu coșulețul plin de ciuperci, care de care mai frumoase. Acasă ai săi nu-și găseau liniște, văzând că ea întârzie. Când apărui la poartă, maica și tatăl ei erau nespuse de bucuroși văzând-o sănătoasă.

Ea le-a povestit de cele văzute și cât va trăi nu va ieși din cuvântul părinților. Dacă a promis așa a și făcut.

PEISAJUL DIN PĂDURE

Zi de iarnă, pădurea pare adormită: în jur e o liniște totală, numai vântul ghiduș leagănă câte o frunză uscată, rămasă de cu toamnă pe ramurile copacilor. Nu se vede nici o vietate, nici un locuitor al pădurii. Norii pe cer, adunându-se încet-încet, prind să-și cearnă zăpada albă și moale. Cad fulgi mășcați, care jucând prin văzduh, se lasă ușor la pământ. Apoi, îndesându-se ușor, într-o clipă acoperă poienile cu o plapumă moale, albă și pufoasă. Copacii, mai ales brazii și pinii, se îmbracă în haine de sărbătoare. Ce peisaj minunat în jur să privești și să tot privești. Dar ninsoarea încetează și pe cerul albastru apare soarele blând și strălucitor. Unde și unde se aude câte un cucoșel de pădure, ori câte un pițigoi, ciripind printre crengile încărcate de zăpadă. Simțind că se apropie ninsoarea, locuitorii pădurii s-au ascuns în culcușurile lor. De pildă veverița, a fugit în căsuța ei din scorbura unui copac. Aici ea iernează, învelindu-se cu codița sa stufoasă și se hrănește cu nuci și alune, adunate de cu toamnă. Are magazia ei de produse, care-i ajunge pentru toată iarna. Iepurașul își face, culcușul într-un loc

dosit de lup și vulpe. Când doarme, visează că roade la varză și la morcovi. Iar acum, în toi de iarnă, se hrănește cu coajă de copaci și fân uscat. Aricii, au și ei culcușurile lor - în frunzișul de la rădăcinile copacilor. Hrana și-o adună de cu toamnă, ca să aibă puteri la primăvară. Urșii hibernează toată iarna în bârlog, sugând laba în tăcere, visând la mure și la miere. Mistreții, își sapă din timp vizuinele în pământ cu boturile lor ascuțite, adunând frunze uscate și făcând un bârlog pentru toată iarna. Așa-și duce pădurea traiul de iarnă, împreună cu vețuitorii ei până-n primăvară.

SÂNZÂIENELE SĂRBĂTOAREA FLORILOR

Vara are multe sărbători legate de tradiții și legende. Una dintre ele este Sânzâienele. În această zi în toate bisericile se fac slujbe pentru sfințirea florilor, mai ales a sânzâienilor. Aceste flori cresc mai mult prin văi și râpi.

O legendă spune că pe timpuri că pe timpuri trăiau trei fete, frumoase și harnice. Într-o noapte au fost răpite de trei zmei. Find-că nu doreau să se mărite cu ei, au fost închise într-o beci întunecos.

Aflând un flăcău voinic din satul lor, despre vestea dispăriției lor, a porit spre drum să le caute. Aflând despre răpirea ficioarelor de către zmei, a hotărât să se lupte cu ei.

A fost o bătălie grea, zmeii au fost doborâți, dar și flăcăul a căzut în luptă.

Fetele au fost salvate. Văzându-se în libertate, s-au pus pe fugă, îndusinduse prin văi și lunci. Pe unde ele fugeau, în urma lor răsăreau flori de sânzâiene.

Florile sfințite se aduceau acasă, se puneau la grinzi, la icoane, la porți, după obiceiul vechi. Ca să nu se apropie răul de casele oamenilor, dar să le aducă

noroc, sănătate, bucurii, pace și belșul. Se spune că și în timpul de azi, fetele stâng sânzâiene, împletesc coroane și le poartă pe cap, pe urmă le aruncă în apă curgătoare, pe ași împlini visele. Această sărbătoare în popor se mai numește drăgaica.

CINE FACE BINE, AJUNGE DE RUȘINE

Cu mulți ani în urmă, într-un sat trăiau un bărbat și o femeie. Dumnezeu nu le-a dăruit copii și mai spre bătrânețe ei s-au gândit să înfieze un băiețel de la orfelinat. Micuțul avea trei anișori și mare le era bucuria la părinții adoptivi când auzeau prin casă glas zglobiu de copil. A crescut băiatul, s-a dus la școală, unde învăța bine, trecând ușor din clasă în clasă. Când a ajuns Dănuț (așa-l chema pe băiat) în clasele mari, părinții se gândeau ce să facă să ajungă fiul lor la vreo universitate din oraș pentru a-și câștiga mai ușor bucățița de pâine. Căci ei, cu mâinile crăpate de la pământ, erau cam săraci, dar totul ce aveau, strângeau pentru Dănuț. După ce băiatul a absolvit școala din sat, cum a fost dorința părinților, așa și s-a întâmplat - eminent la învățătură, Dănuț a devenit student la universitate.

Vecinii și-au înălțat case, și-au durat gospodăriile, dar bătrânii strângeau totul ce agoniseau cu greu ca feciorul lor să-și poată continua studiile. În ultimul an de învățământ studentul tot mai rar venea pe acasă și părinții s-au gândit să-i facă o vizită la oraș pentru a-și potoli dorul de el. Au mai pus ceva merinde în coș, au luat bani cu ei și au pornit la drum. Ajungând în oraș, s-au oprit în parcul de lângă universitate, s-au așezat pe o bancă să se odihnească, așteptându-l pe Dănuț să iasă de la lecții și să-l întâmpine. După un timp, pe o alee din parc au apărut doi studenți. Unul era băiatul lor, iar celălalt - colegul și prietenul lui de bancă.

Zărindu-i pe bătrâni din depărtare, tinerii au început să facă glume pe seama lor - uită-te la ei, cât de sărăcăcioși sunt îmbrăcați!... Dar când se mai apropiase, Dănuț își recunoscu părinții care-l așteptau și pe loc făcu cale întoarsă, luându-și la braț pe prieten, zicându-i că a uitat să-și cumpere ceva de la magazin, însă, de fapt, se feri să se întâlnească cu bieții părinți, care-l așteptau cu nerăbdare. Taică-său a observat gestul feciorului și-i zise soției: *„Uite, dragă nevastă, fiul nostru s-a ferit de noi și a fugit. Oare cu ce am greșit în fața lui, căci l-am adus la o asemenea stare? L-am crescut, l-am educat, i-am dat ce am avut mai bun, iar lui îi este rușine cu noi...”* Maică-sa, doborâtă de durere, a prins să plângă, zicând: *„Hai, bărbate, acasă. Dacă n-am avut al nostru copil, străinul nu te mai încălzește cât nu ne-am stărui. S-a dus munca și stăruința noastră pe apa sâmbetei...”*

Cum numai au ajuns acasă, sărmana femeie cu sufletul distrus s-a îmbolnăvit și pe zi ce trecea i se făcea tot mai rău. Neavând scăpare, a părăsit această lume, plecând pe drumul fără întoarcere. Iar feciorul de acum era la locul lui - avea familie, serviciu, apartament, așa că nici n-a petrecut-o în ultimul drum pe maică-sa. Așa a rămas bătrânul tată singur-singurel ca să-și ducă crucea până la capăt, nemângâiat de nimeni. Așa sunt copiii - rămân mereu copii pentru părinții care i-au educat, i-au crescut și i-au îndrumat în viață.

O POVESTE ADEVĂRATĂ

Trăiau într-un sat trei neveste ce aveau trei feciori frumoși, înalți ca niște brazi. Erau vecine și când mergeau după apă, se așteptau una pe alta. Fântâna era tocmai în mijlocul satului și ele-și luau câte trei căldări, pe care le puneau pe coromâslă și în mâini, ca să le ajungă pentru mai mult timp.

Odată, când erau la fântână, se opri un drumeț obosit ca să-și potolească setea. După ce se mai odihni un pic, a intrat cu ele în vorbă. De la una la alta, nevestele au prins să se laude fiecare cu odrasla ei. Deodată, pe drum se iviră și feciori lor. Unul cânta și fluiera, altul se dădea peste cap, aruncând pietre în părți și stârnind un praf de nu se vedea lumea. Iar ulmul, mai retras, s-a apropiat de fântână, dând binețe la toți, a luat căldările mamei sale și porni cu ele spre casă. Atunci femeile toate într-un glas i-au zis călătorului: „*Vedeți, aceștia-s copiii noștri!*”. Drumețul le-a răspuns: „*Care copii? Eu văd doar unul, care stimează părinții, iar ceilalți au trecut nepăsători pe lângă voi și s-au dus numai ei știu unde*”.

Părinții i-au crescut pe copii cu dragoste, i-au îndrumat să fie oameni în viață, iar majoritatea lor sunt indiferenți față de mamă și tată. Se uită de sus și li se pare că știu mai multe decât cei ce i-au educat și nu le este rușine să nu-i respecte. Acum, dragi cititori, ne întrebăm: „*Cine-i vinovat? Ce soartă-i așteaptă pe acești copii?*”

FIDELITATEA PRIETENULUI PATRUPED

Nu-i poveste, dar e o întâmplare reală din viață. Trăia odată într-un sat o familie de țărani, nici bogați, nici săraci. Copiii au zburat de acasă, ca păsările călătoare, stabilindu-se cu traiul la oraș. Pe unde au studiat, acolo și-au găsit de lucru și au întemeiat frumoase familii. Părinții au rămas în sat, așteptându-i pe cei dragi numai de sărbători. Gospodăria le era mare, având animale, păsări, câteva loturi de pământ, deci erau ocupați toată ziua. În gospodăria acestor harnici țărani trăia un câine bătrân, care le-a slujit o parte din viață. De la un timp acest câine nu mai avea putere, dar pe lân-

gă toate și-a pierdut și vederea, deci, nu mai era în stare să păzească curtea stăpânilor.

Într-o zi, văzând că câinele nu le mai este de folos, soții s-au sfătuit să-l ducă de acasă. Zis și făcut. Stăpânul casei lucra într-un sat vecin, la câțiva kilometri, într-o brigadă de constructori. Luni, când trebuia să plece la lucru, stăpânul a luat și câinele cu sine în mașină. Ajunși la locul de muncă, a lăsat câinele lângă o ospătarie, gândindu-se că precum ceilalți câini vagabonzi se va hrăni aici cu resturi de mâncare. Părăsindu-l, sufletul i se sfâșia de durere, căci îi părea rău să se despartă de prietenul lui patruped. Câinele a rămas singur, schiorlăind jalnic în urma stăpânului, care se grăbea la lucru.

Peste o săptămână, când se întoarse stăpânul acasă, câinele lui îl aștepta pe prag. Simțind că s-a întors stăpânul, el s-a târât pe labe, zgudurându-se la picioarele lui și l-a privit jalnic cu vederile lui stinse, din care parcă s-au ivit lacrimi. Câinele de parcă își cerea iertare, privindu-l întrebător pe stăpân - cu ce a greșit el de l-a dus de acasă? Stăpânul a rămas nemișcat când l-a văzut într-o asemenea stare. Soția i-a spus că câinele s-a întors acasă după trei zile.

-Doamne, - a zis el, - cum de a găsit casa la așa o depărtare și încă orb?

Apoi întorcându-se către soția a spus:

-Lasă-l să trăiască așa cum este el.

Simțindu-se vinovat de această întâmplare, a netezit câinele și a spus:

-Cât voi trăi pe acest pământ nu voi duce de la casă nici un câine, nici o pisică. Îi voi îngriji câte zile vor avea.

Dragi cititori, haideti să iubim animalele și să le purtăm de grijă, că doar ele sunt prietenii noștri devotați.

O ÎNTÂMPLARE HAZLIE CU ILIE

Odată un băiat cam obraznic pe nume Ilie își puse în gând să prindă o pasăre. Pasărea zbura din pom în pom, iar el tot alerga în urma ei cu gura căscată, împiedicându-se printre buruienile de sub copaci. Pasărea se opri pe creanga unui copac, urmărindu-l cu interes de la înălțimea sa, de parcă-l îndemna s-o prindă. Poate că ostenise sau poate că hotărâse să intre în joc. Numai ea știa de ce îngăduise.

Băiatul, văzând că pasărea stă nemișcată, hai să se cațăre în pom după ea. Îi încurcau doar pantalonii cam strâmți. Ilie la fugă-i dezbracă ca să-i fie mai ușor de urcat. Dar se vede că nu aici i-a fost norocul: când era cât pe ce să prindă pasărea trosc! și creanga se rupe, iar păsărică ia-o de unde nui. Ș-apoi colac peste pupăză! Tocmai sub copacul cu pricina păștea liniștit un țăp tinerel și bărbos, Ilie se pomeni călare pe țăp cu bucata de creangă ruptă în mână. Băiatul nici n-a reușit să-și dea bine seama ce s-a întâmplat când țăpușorul, speriat rău de povara ce i-a căzut pe spinare, o luă la sănătoasa, Ilie, luat și el prin surprindere, apucă cu toată puterea lui de băiat obraznic coarnele ce-i apăruse în față ca prin minune. În toiul galopului băiatul uitase și de pantalonii rămași sub copac, și de păsărică cu pricina. Băiatul călare pe țăp, cu fundul gol, cu ochii mari de spaimă, intră în goană mare în sat, lăsând în urma sa doar un perete înalt de colb. Tabloul straniu și hazliu al tânărului călăreț de țăpi era urmărit cu atenție de două bătrânele ce venise la fântâna din preajmă. Când colbul s-a mai risipit în urma eroilor noștri, una din bătrânele, punându-și mâna streșină la ochi și petrecându-i atent cu privirea, unde zice: „*ia cată, cumătră! Ilie al nostru!...N-are pantaloni pe fund, dar și-a cumpărat motocicletă!*”...

Cât a mai galopat țăpul nostru ispășitor, cât a mai rezistat Ilie să-l ducă de coarne și unde au ajuns pățiții eroi nimeni nu știe. Una rămâne să înțelegem - la o adică și un țăp poate să fie motocicletă...

LEGENDA GHIOCELULUI

Când Dumnezeu a făcut toate câte sunt pe pământ, le-a colorat frumos. Când a făcut zăpada, i-a zis:

-Pentru că tu umbli peste tot, să-ți cauți singură culoarea ce-ți place.

Zăpada s-a dus mai întâi la iarbă:

-Dă-mi și mie din culoarea ta^verde atât de frumoasă. Iarba a refuzat-o.

A rugat atunci macul să-i dea culoarea roșie, viorea sa să-i dea culoarea albastruie, floarea-soa- relui să-i dea culoarea galbenă. Nici una nu asculta rugămintea zăpezii. Tristă și amărâtă, aceasta ajunge în dreptul ghiocelului, căruia îi spune și lui necazul:

-Nimeni nu vrea să-mi dea culoarea sa. Toate mă alungă și-și bat joc de mine!

înduioșat de soarta zăpezii, ghiocelul i-a spus:

-Dacă-ți place culoarea mea albă, eu o împart bucuros cu tine.

Zăpada primi cu bucurie darul ghiocelului.

De atunci, ea poartă veșmântul alb ca al ghiocelului. Drept recunoștință, zăpada îl lasă să-și scoată căpșorul afară de cum începe să se arate primăvara.



ACTIVITATEA LITERARĂ

AMINTIRI DESPRE FIUL SATULUI

Adeseori mergând cu treburi în sat și trecând pe lângă casa părintească a lui Ion Vatamanu, nu mă lasă inima să nu trec pe la măicuța lui bătrână, care se sprijină în toiagul bătrâneții. Oricând o găsesc trebăluind, mai ales vara, ori dând mâncare la pușori, ori prășind în grădină etc. Se bucură mult că cineva din sat o vizitează și nu-i dată uitării. Așezându-ne pe un scăunel din fața casei, la umbra mărilor bătrân, cum era pe vremuri, când trăia și bădița Ion, tatăl lui Ion Vatamanu. Acum mătușa Mărioara trăiește singură. Stând de vorbă, ea-mi spune bucuroasă că au fost în vizită nepoatele de la Chișinău și o roagă să treacă cu traiul în capitala Moldovei, însă ea nu vrea să-și părăsească căsuța, unde și-a depănat firul vieții. Stând puțin pe gânduri, mi se plânge de sănătate, că picioarele nu prea o ascultă și trebuie să se sprijine în toiag, și-i cam este greu la treburi.

Apoi trecem la altă temă. O rog să-mi mai povestească ceva despre fiul ei Ion. Atunci ea-mi răspunde cu o lacrimă în colțul ochilor „Ce să-ți mai povestesc, draga mea? Îmi pare că totul ți-am povestit cu deamănuntul.

Eu o rog să ne amintim din nou câte ceva. Atunci mătușa Mărioara, cu o voce blândă, îmi prinde a depăna diferite cazuri și întâmplări din copilăria lui Ion. Despre aceea cum a învățat, cât de mult i-a plăcut cartea, cum a ajuns eminent... Deși erau pe atunci multe neajunsuri, el a plecat la Chișinău să învețe la Universitate. Încheind studiile și-a găsit de lucru în capitala Moldovei. Tot aici și-a întemeiat o familie, iar acasă, la părinți, venea numai în vizită, și cel mai des vara.

Mai schimbând vreo două vorbe despre noutățile din sat, îi doresc mătușii Mărioara sănătate, și ne

despărțim pentru ca din nou să ne întâlnim. Ea mă petrece încetișor până la porțiță, rămânând tristă și îngândurată, zicând în același timp:

- De ce fiul meu a plecat atât de tânăr în lumea celor drepți, iar eu am ajuns la acești ani ca să mă chinui cu bătrânețele?

Ce să-i răspund sărmanei femei? Așa-i soarta și fiecare își duce crucea lui până la capăt, după cum e împărțit de la cel de Sus.

Zinaida Smochină-Rotaru

ÎNTÂLNIRE DE SUFLET CU „BUNICUȚA POEZIILOR AMUZANTE”

Recent, copiii de la Complexului Instructiv-Educativ din localitatea Șendreni-Dranița cu o deosebită plăcere au întâlnit-o cu pâine și sare pe „*bunicuța poeziilor amuzante*” Zinaida Smochină-Rotaru.

De data aceasta domnia sa a fost invitată de către șefa grădiniței din cadrul Complexului Instructiv-Educativ, **Angela Gherdic** și de bibliotecara **Aurica Ștefanco** pentru a-și prezenta noile creații poetice în fața micilor cititori.

Doamna Zinaida Smochină-Rotaru a venit la această sărbătoare, ca de obicei, cu bicicleta ei micuță. În aceea zi șoseaua era acoperită cu polei, cu un covor argintiu. Aerul rece îți afecta respirația, iar gerulețul te pișca de obrăjori. Însă, de dragul copiilor, doamna scriitoare a trecut peste obstacolele naturii, ajungând la destinație bucuroasă și bine dispus.

Doamna Angela Gherdic le-a explicat copiilor în deschiderea sărbătorii că o poezie mereu îți v-a încălzi sufletul.

Referindu-se la creația invitatei, dumneaei a ținut să remarce că conținutul magic și nostim al poeziei

Zinaidei Smochină-Rotaru reflectă o căldură inexplicabilă. „Copii noștri sunt foarte receptivi. Ei absorb destul de repede toate informațiile care îi înconjoară. Poezia este un izvor viu, care altoiește o dragoste față de glie și grai, patrie și viață.”

După aceasta prezentare, doamna Zinaida Smochină-Rotaru a recunoscut că poeziile pentru copii înseamnă viață pentru ea.

„Dragostea și durerea sufletească m-au făcut să pun mâna pe condei și să aștern pe hârtie poezii pentru mici cititori. V-am adus astăzi o carte, sper să vă placă. Ea a apărută cu sprijinul lui Sergiu Barbuța. Dacă dumnealui nu se ocupa de paginarea cărții și nu bătea pragul tipografiei, placheta de versuri nu mai vedea lumina zilei.

În continuare micuții de la grădiniță, îmbrăcați în haine populare, au recitat câteva poezii din volumele anterioare ale poetesei și au dansat dansuri tradiționale românești, printre care: horă moldovenească, sârba, țărăncuța și altele.

La final, doamna Zinaida Smochină le-a dorit la tuturor celor prezenți sănătate, binecuvântare de la Dumnezeu, pace în țară, pâine pe masă, apă rece din izvor în casă și fericire în fiecare familie.

Sergiu Barbuța

UN MĂRȚIȘOR LITERAR PENTRU ELEVII DIN COSTICENI, DĂRUIT DE SCRIITOAREA ZINAIDA SMOCHINĂ-ROTARU

Primăvara este cel mai gingsă anotimp al anului. Totul în jur reînvie. Soarele ne mângâie cu razele lui călduțe și luminoase, păsările se întorc din călătorie, natura se împodobește într-un enigmatic covor verde iar ghiociei deja își fac apariția.

În principiu, despre semnificație acestui anotimp, dar și despre impresionanta sărbătoare tradițională românească „*Mărțișorul*” a auzit fiecare românaș, ba chiar poate și ucrainenii din regiunea noastră, care poartă cu plăcere și mândrie mărțișorul nostru românesc. Fiecare în viața sa cel puțin odată a purtat pe piept lângă inimă, un neobișnuit și bogat în credințe și legende populare un șnur alb-roșu. Printr-o formă mai specială această sărbătoare are un rol aparte pentru „*mlădițele*” noastre scumpe - copiii.

În creația unor poeți, copilul mereu este personajul-erou. La Costiceni, știți prea bine locuiește mult-îndrăgita poetesă Zinaida Smochină-Rotaru. Cu o deosebită aptitudine și plăcere, dumneaei la chemarea sufletului, decenii la rând scrie în continuu despre și pentru cei mici. Ea a fost hărăzită de Dumnezeu cu un talent deosebit, versurilor ei înșirate cu atâta măiestrie pe coala albă de hârtie sunt extraordinare și, în opinia mea, ar aduce mult avantaj educațional nu numai celor mici, ci și celor maturi. Dumneaei consideră că orice copil, oriunde n-ar locuit pe Terra, are un drept incontestabil la voie bună, cu acest punct de vedere e greu să nu fii de acord. Una dintre mijloacele de realizare a acestei stări sufletești, este poezia, consideră poetesa, fiindcă ea te face om și-ți îmblânzește sufletul.

Așadar la 1 martie, suflarea lină a acestei sărbători nostime a ajuns și la Costiceni - localitate înființată de răzeșii lui Ștefan cel Mare, descendenții cărui sunt oameni harnici și onești.

Anul acesta în contextul acestei sărbători tradiționale, elevii din clasa întâi cu predare în limba română de la Școala de cultură generală „*Ion Vatamanu*” din Costiceni au plecat în ospeție la îndrăgita poetesă populară, autoarea mai multor cărți pentru copii, Zinaida Smochină-Rotaru. Elevii îndrumați

de doamna dirigintă Alexandra Rață, „*una dintre cele mai apreciate și pricepute învățători, care ma ajutat foarte mult la vremea mea să dobândesc cunoștințe noi în primii ani de școală*”, au pregătit câteva dansuri și un mic recital de poezii.

Pe tot parcursul întâlnirii, anotimpul primăverii a fost elogiat de acești minunați elevi. La rândul său, doamna Zinaida a hotărât să le citească micilor musafiri, câteva dintre cele mai noi creații poetice. Nu s-a trecut cu vederea nici aniversarea a 179 de ani de la nașterea lui Ion Creangă, cel care prin amintirile sale copilărești a zugrăvit și diversificat viața noastră cotidiană.

Doamna scriitoare a rămas profund mulțumită de această întâlnire. La rândul lor și elevii au rămas impresionați primind în dar din partea scriitoarei ultima ei carte apărută recent: „*Un buchet de poezii - pentru voi, iubiți copii*”.

Sergiu Barbuța

BUNICUȚA ZINAIDA LE OFERĂ MICILOR CITITORI „UN BUCHET DE POEZII”

În cadrul Clubul cultural-educational „Gospodina”, activitatea cărui este coordonată de bibliotecarele Serafima Corețchi și Viorica Stanciu, a avut loc, la 4 decembrie, o întrunire de suflet, cu scopul de a populariza și a promova proaspătul volum de versuri scrise cu penița veselă și fermecată, a poetesei Zinaida Smochină-Rotaru din Costiceni.

Volumul de versuri, povestiri și ghicitori: „*Un buchet de poezii – pentru voi, iubiți copii*” a fost înalt apreciat de școlile, bibliotecile, dar și de redacția unor ziare locale care s-au angajat să promoveze pe paginile sale creația dumneaei. Vă reamintim că anul acesta

poetesa a fost onorată din partea Casei raionale de Cultură (Noua Sulița), cu premia renumitului compozitor Stepan Sabadaș.

Datorită străduinței scriitorului Petre Crăciun, un colaj de poezii a doamnei Zinaida a ajuns să fie publicat în revista Filialei pentru copii și tineret a Uniunii Scriitorilor din România „Clipe albastre”. Așadar, sperăm că „versurile din Costiceni” îndrăgite de micii românași din regiunile Cernăuți și Odesa, să-i înveselească și pe micuții bucureșteni.

Membrii și oaspeții clubului întruniți în cadrul bibliotecii centrale, printre care a fost prezent și domnul primar Alexandru Munteanu, și-au expus propriile opinii și impresii referitor la noul volum. La final mai în glumă mai în serios, cei prezenți s-au pronunțat ca biblioteca locală să poarte numele scriitoarei populare.

Sergiu Barbuța

CU UN STROP DE SOARE-N SUFLET...

Poezia - o rază divină a destinului care învăluie ființa cu dulcele sfânt ce coboară din imensitățile sufletești, iar aripile gândului se avântă spre raza luminoasă a stelei de aur. Acea stea de aur este steaua talentului unei personalități deosebite, unui talent autentic, purificat în umbra dorului strămoșesc, afirmat în zâmbetul și raza copilăriei. Astfel ne apare la izvorul dorului o ființă curată ca o lacrimă, bună ca pâinea cea caldă și simplă ca răsăritul soarelui - Zinaida Smochină-Rotaru din Costiceni.

Dumneaei adună în jurul său copii dornici de poezie și frumosul meleag al copilăriei. Inocența și seninătatea operelor sale a luminat atâtea fețe de copii și de maturi prin frumusețea și muzicalitatea neîntrecută a versurilor sale.

Citindu-i versurile, toți devenim copii, poposim pe tărâmurile neuitate ale Copilăriei. Zinaida Smochină-Rotaru este înzestrată cu harul lui Dumnezeu, ceea ce i-a dat posibilitate să se afirme cu succes în fața copiilor, datorită scrisului său pornit din imboldurile sufletești sincere și puternice.

Ce poate fi mai frumos pentru dumneaei, decât să-și vadă cititorii îndrăgostiți de poeziile sale în așa măsură, încât să le știe pe dinafară, să le recite cu sufletul la gură, cu ochii strălucind de emoție. Faptul devine și mai semnificant când în față se află cei mai mici și devotați cititori - copiii.

A sosit ora împlinirilor... Să batem la ușa sufletului, să dăm ascultării cugetului înțelept și să-i alinăm inima cu un buchet de crizanteme parfumate, cules din grădina toamnei îngândurate, întrebând-o cu dor și drag:

-Care este deviza vieții?

-De la Dumnezeu – putere, iar de la poezie – mângâiere.

Ce crez poetic urmăriți?

-Scriu pentru copii și de dragul copiilor.

-Numiți 5 cuvinte importante pentru dumneavoastră?

-Sănătatea - că-i mai scumpă decât toate. Bucuria - floarea vieții. Îndemnul inimii - conduce spre Măria sa Poezia, Cartea - lumina ochilor. Liniștea - înseamnă continuitatea vieții și creației

-În ce constă sensul vieții?

-Viața-i darul cel mai prețios. Viața este pentru a urma doar fapte bune!

-Care-i culoarea preferată?

-Culoarea verde - simbolul învierii sufletului uman și a naturii eterne. Această culoare îmi însuflă bucurie, liniște și optimism.

-De ce scrieți pentru copii?

-Viața m-a impus să scriu pentru copii și despre copii. Aceste poezii izvorăsc din amarul și durerea amintirilor.

-Anotimpul îndrăgit?

-Primăvara! Anotimpul când am văzut lumina zilei!

-Locul poeziei în viață?

-Poezia ocupă locul de frunte, fiindcă pentru mine poezia înseamnă viață!

-Continuați gândul: copilăria este...

-Copilăria este de neuitat!

-Cum apar poeziile?

-Poeziile mele apar din idei și imagini culese din viața cotidiană.

-Cu ce floare vă asemănați?

-Îmi plac crizantemele. Întocmai așa cum crizantema înfloarește toamna, așa și eu la vârsta de 45 de ani am început toamna să scriu... Îmi place această floare, căci este rezistentă la ploi, vânturi, îndură primele geruri, este acoperită cu zăpadă, dar nu cedează greutateilor, ne bucură cu petalele sale-felinare și cu toate acestea - zâmbește; suferind zâmbește și zâmbind continuă viața și învinge greutateile.

-Când vă apare zâmbetul?

-Atunci când apar poeziile pline de haz și voie bună. Așa, de pildă, ca „Căldarea” și „Hăulici”.

-Ce vă poate stârni lacrimile?

-Amintirile despre copiii mei...

-Simțiți nostalgia?

-Doar după scris.

-Când ați scris prima poezie?

În toamna anului 1987, izvorâtă din durerea sufletului de mamă...

-Aveți poezii îndrăgite?

-„Salcia bătrână”, „Jelui-m-aș și n-am cui”, „Cine e bătut de soartă”.

-Cui dedicați poeziile?

-Copiilor. Soțului.

-Când apare inspirația?

-Seara.

-Ce prețuiți în viață mai mult?

-Sănătatea, familia, omenia.

-Aveți prieteni adevărați?

Cartea. Ziarul.

Zinaida Slănină,
profesoară la liceul raional din Noua Suliță

ÎN OSPETIE LA GRĂDINIȚA „GHIOCELUL” DIN COSTICENI

Harnică ca o albină, poetesa populară al localității Costiceni, raionul Noua Suliță Zinaida Smochină-Rotaru, anul acesta a izbutit să editeze cea de-a cincea carte pe cont propriu, adresată copiilor de la grădinițe și elevilor din clasele primare.

-Copii sunt cele mai strălucitoare perle pentru orice părinte – spune poetesa. Însă, din păcate, doamna Zinaida, nu și-a imaginat și nu a trăit o viață fericită de mamă. De aceea prin versuri fermecătoare și povestiri fabuloase, dumneai își manifestă toată dragostea pentru copii.

Poeziile sale sunt scrise pe înțelesul tuturor. Citindu-le poți fi ademenit în mreaja universului celor mici. Autoarea crede, că cea mai mare armă împotriva răutății înrădăcinate în adâncul sufletului oricărui om, este surâsul inocent al copilăriei.

De fiecare dată, când poetesa editează un nou volum de poezii, în primul rând ea vizitează

copilașii grădinițelor locale, pentru a le citi despre: „*Ilenuța și Ionel, cățeluși și iepurași, ghiociei și ciupercuțe.*” ș.a. Nu a fost o excepție și data aceasta.

Grădinița „Ghiocelul” din Costiceni a întâmpinat-o pe poetesă cu brațele deschise.

-Această întâlnire a devenit o tradiție frumoasă la Costiceni – consideră doamna Zinaida. Autoarea nădăjduiește că copiii grupelor mare și mijlocie ale Grădiniței „Ghiocelul” din Costiceni au beneficiat de o întâlnire memorabilă.

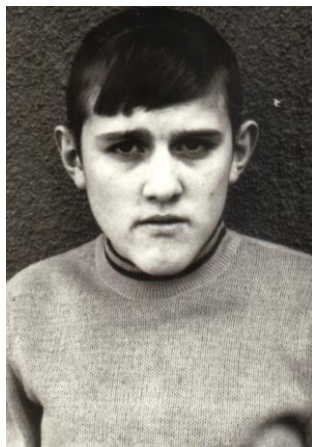
-Ori de câte ori scriu ceva nou, mă gândesc la copiii cei mici. Ei îmi dau inspirație, energie și motivație. Când îi vizitez, mă strădui să le ofer câte ceva nou din cele scrise.

Poetesa este de părerea că citirea favorizează creșterea nivelului de educație a copiilor.

-Vreau să-i îndemn pe părinții să citească odraslelor lor cât mai multe poezii și povești în limba română, doar așa ei vor îndrăgi neamul. În caz că nu aveți la îndemână carte de povești, pe internet puteți găsiți totul.

Sergiu Barbuța

Albumul cu amintiri



1. Soțul Nicolae Rotaru, împreună fiuța Larisa și fetița Tatiana.
2. Doamna Zinaida pe scena Casei de cultură din satul Costiceni. la festivalul obiceiurilor de iarnă „Datini din străbuni”. 21 dec. 2003.
3. Tatiana la cinci anișori împreună cu mătușa Ziniaida Dogolici.
4. Feciorul Victoraș născut în anul 1960 decedat în 1997.

În tinerețe.....



*doamna Zinaida Smochină-Rotaru
(1 septembrie 2010)*

doamna Zinaida împreună cu soțul Nicolae Rotaru



*Elevii clasei întâia și învățătoarea lor Alexandra Rață
în oșpeție la poetesa populară din Costiceni
(1 martie 2016)*

*Prezentarea celei de a cincea cărți
la biblioteca centrală din satul Costiceni
(4 decembrie 2014)*



*Întâlnire cu copilașii de la grădinițele
„Ghiocel” și „Steluța” din satul Costiceni
(toamna anului 2014)*



*Întâlnire cu copiii de la Grădinița CIE din localitatea
Șendreni-Dranița
(18 decembrie 2014)*



*Omagierea poetului-consătean Ion Vatamanu
(77 de ani de la naștere)
Zinaida Smochină-Rotaru lângă mătușa Mărioara -
mama renumitului poet și cercetător științific.*



*Doamna Zinaida Smochină-Rotaru în compania
elevilor clasei a treia de la școala din Costiceni.
(2 martie 1996)*



*Sărbătoarea mărțișorului
(1 martie 2002)*

*Doamna Zinaida
împreună cu bibliotecarele
Viorica Stanciu și Serafîma
Corețcaia*



*Împreună cu lucrătorii
grădiniței din Dumeni*

*doamna poetesă la o
solimnetate a
Școlii „Ion Vatamanu”
din Costiceni
(anii-90)*



Volumele anterioare

Voie bună la cei mici (Hliboca 1997)

Te-ntreb, inimă, ce ai (Hliboca 1999)

În ogradă la Bunica (Noua Sulița 2003)

Din Crângul sufletului (Noua Sulița 2005)

Un buchet de poezii - Pentru voi, iubiți copii
(Cernăuți 2014)



CUPRINS

Albinuțele surori și rudele sale micuțe. (6)
În grădina bunicii mele. (14)
În lumea animalelor. (18)
Pentru voi, iubiți copii. (43)
Mamă-i una pe pământ. (59)
Țe-am adus un mărțișor! (63)
Primăvară dulce floare. (66)
Copii, haideți să ocrotim natura! (75)
Vine vara pe cărare. (81)
Toamna e de roade plină. (83)
Iarna ninge și vuieste. (90)
Moș Crăciun cu plete dalbe. (104)
Fărâme de suflet. (111)
Povestiri și povești. (123)
Activitatea literară. (132)
Albumul cu amintiri. (142)

